

# **Univerzita Palackého v Olomouci**

Pedagogická fakulta

Lucie Janíčková

Případ Babice

Bakalářská práce

Vedoucí práce: prof. PhDr. Jana Burešová, CSc.

Olomouc 2016

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Případ Babice vypracovala zcela samostatně pod odborným dohledem vedoucí práce a uvedla jsem všechny použité prameny a literaturu.

V Komárovicích, dne 12. 4. 2016

.....  
Podpis

### **Poděkování**

Na tomto místě bych chtěla poděkovat paní prof. PhDr. Janě Burešové, CSc. za její odborné vedení mé práce. Dále bych chtěla poděkovat paní starostce obce Babice, Petře Černé a panu doc. PhDr. Michalu Stehlíkovi, Ph.D, za poskytnuté materiály a čas, který mi věnovali.

# Obsah

|                                                                         |    |
|-------------------------------------------------------------------------|----|
| Obsah.....                                                              | 1  |
| Úvod .....                                                              | 5  |
| O pramenech a literatuře .....                                          | 6  |
| Seznam použitých zkratk .....                                           | 7  |
| 1 Historické pozadí .....                                               | 8  |
| 1.1 Situace v Československu po druhé světové válce .....               | 8  |
| 1.1.1 Historické pozadí na Moravskobudějovicku .....                    | 9  |
| 1.1.2 Obec Babice .....                                                 | 10 |
| 1.2 Nástup komunistického režimu .....                                  | 10 |
| 1.2.1 Nástup komunistického režimu na Moravskobudějovicku .....         | 12 |
| 1.2.2 Volby v květnu 1948 na Moravskobudějovicku .....                  | 12 |
| 1.3 Katolická církev na Moravskobudějovicku .....                       | 13 |
| 1.4 Kolektivizace na Moravskobudějovicku .....                          | 14 |
| 1.5 Státní Bezpečnost v Třebíči a v Jihlavě .....                       | 15 |
| 1.5.1 Státní Bezpečnost v Třebíči do poloviny 60. let 20. století ..... | 15 |
| 1.5.2 Státní Bezpečnost v Jihlavě do poloviny 60. let 20. století ..... | 17 |
| 1.5.3 Výslechové praktiky jihlavské a trebičské StB .....               | 19 |
| 2 Projevy odporu proti komunistické moci .....                          | 21 |
| 2.1 Spelter .....                                                       | 21 |
| 2.2 Lenka - Jih .....                                                   | 22 |
| 2.3 Prudík a spol. ....                                                 | 23 |
| 2.4 Smetana a spol. ....                                                | 23 |
| 2.5 Akce Pavel .....                                                    | 25 |
| 3 Ladislav Malý .....                                                   | 27 |
| 3.1 Život Ladislava Malého .....                                        | 27 |
| 3.2 Předzvěsti události v Babicích .....                                | 27 |
| 3.3 Odbojová činnost Ladislava Malého .....                             | 30 |
| 3.4 Prvotní nedůvěra v Ladislava Malého .....                           | 31 |
| 4 Příklad Babice .....                                                  | 34 |
| 4.1 Události v babické škole .....                                      | 34 |
| 4.2 Nesrovnalosti událostí v babické škole .....                        | 35 |
| 4.3 Akce TEROR .....                                                    | 36 |

|       |                                            |    |
|-------|--------------------------------------------|----|
| 4.4   | Vrah se skrývá v poli .....                | 37 |
| 4.5   | Resumé přestřelky .....                    | 38 |
| 4.6   | Nástup StB v Babicích .....                | 39 |
| 4.7   | Záhada okolo Ladislava Malého .....        | 39 |
| 4.7.1 | Přežil Ladislav Malý střelbu v poli? ..... | 39 |
| 4.7.2 | Byl Ladislav Malý členem StB? .....        | 40 |
| 4.8   | Pieta padlým .....                         | 41 |
| 5     | Soudní procesy .....                       | 42 |
| 5.1   | Mikyska a spol. ....                       | 42 |
| 5.2   | Soudní procesy s babickými pomahači .....  | 44 |
| 5.3   | Gustav Smetana a spol. ....                | 46 |
| 5.4   | Stanislav Plichta .....                    | 47 |
| 5.5   | Výsledek soudních procesů .....            | 47 |
| 6     | Osud rodiny Plichtovy .....                | 49 |
| 7     | Život v Babicích po Babicích .....         | 50 |
| 8     | Co se psalo o Babicích .....               | 52 |
|       | Závěr .....                                | 53 |
|       | Prameny a literatura .....                 | 54 |
|       | Přílohy .....                              | 55 |
|       | Resumé .....                               | 61 |

## Úvod

Bakalářská práce, jak již samotný název napovídá, se věnuje obci Babice na okrese Třebíč a jejímu přilehlému okolí. Na začátku práce se snažím více přiblížit situaci po druhé světové válce a po nástupu komunistického režimu jak v celém Československu, tak v regionu Moravských Budějovic. Poté se věnuji odboji v Moravskobudějovickém regionu a jeho následnému vygradování, které vedlo až k babickým vraždám v roce 1951.

Dále se zabývám samotným babickým případem, soudními procesy a jejich oběťmi. V práci se zabývám i osobou Ladislava Malého, údajného agenta StB, který je dodnes rozporuplnou osobou.

Rovněž se ve své práci věnuji nesrovnalostem, které celý případ provázejí, a snažím se popsat roli Ladislava Malého v celém babickém případě. Cílem práce není zjistit pravdu o všech událostech z roku 1951, ale spíše zhodnotit informace dostupné v různých pramenech a literatuře, popřípadě jejich rozporuplnost.

V příloze přidávám několik krátkých medailonků hlavních aktérů a v poznámkách pod čarou uvádím prameny a knihy, ze kterých jsem dané informace čerpala.

Toto téma jsem si vybrala především z důvodu, že se odehrává nedaleko místa mého bydliště. Dalším důvodem je to, že jsem o této historické události dlouho neměla žádné informace. Toto téma se nevyskytuje ani v osnovách základních ani středních škol.

## O pramenech a literatuře

Jako první jsem zamýšlela prostudovat kroniku obce Babice, což mi bohužel nebylo umožněno. Kronika z těchto let se již dávno ztratila. Dodnes nikdo neví, zda byla ukradena agenty StB, nebo členy komunistické strany. Jisté ale je, že další kronika se začala psát až několik let po babickém případu. Byla jsem nucena tedy získat jiné zdroje informací.

Většina pramenů je uložena v Archivu bezpečnostních složek v Praze a v Brně. Nejdůležitějším fondem pro mě byl fond V-1645 Brno, Mityska a spol. a druhý nejdůležitější fond V-1588 Brno, Gustav Smetana a spol.

Všechny fondy, které se týkají babického případu, jsou již naštěstí zdigitalizovány, takže jsem si je mohla nechat zaslat do brněnské pobočky Archivu bezpečnostních složek. Jedná se o několika set stránkové dokumenty.

Dalším důležitým zdrojem jsou monografie, které byly o Babicích napsány. Prostudovala jsem několik knih, které byly vydány v různých časových intervalech od osudných vražd a je vidět markantní rozdíl mezi těmi, které procházely komunistickou cenzurou a těmi, které byly napsány po pádu komunistického režimu.

Musím zde rozhodně zmínit komunisticky orientované dílo Jaroslava Opavského *Babice*, které vyšlo hned v roce 1951, nebo dílo Oty Holuba *Vlčí komando*. V těchto knihách jsem například v porovnání s novodobým dílem Luděka Navary *Mlynáři od Babic* našla nejmarkantnější rozdíly. Kniha *Mlynáři od Babic* byla vydána roku 2008 a je tedy mojí nejmladší prostudovanou knihou.

Za zmínku stojí jistě i dílo Radovana Zejdy *Babice 1951* z roku 2001, ve kterém jsem měla možnost získat několik základních informací, nebo i publikace Adolfa Mrázka *StB a justice*.

Velmi přínosná byla i kniha Aloise Plichty *Pravda o Babicích*, která popisuje události z jeho pohledu a poté i z pohledu přeživších svědků.

## **Seznam použitých zkratek**

|               |                                                               |
|---------------|---------------------------------------------------------------|
| <b>CIC</b>    | Counter Intelligence Corps (americká vojenská kontrarozvědka) |
| <b>JZD</b>    | jednotné zemědělské družstvo                                  |
| <b>KSČ</b>    | Komunistická strana Československa                            |
| <b>KV KSČ</b> | krajský výbor Komunistické strany Československa              |
| <b>MAV NF</b> | místní akční výbor Národní fronty                             |
| <b>MNV</b>    | místní národní výbor                                          |
| <b>SNB</b>    | Sbor národní bezpečnosti                                      |
| <b>StB</b>    | Státní bezpečnost                                             |
| <b>ÚV KSČ</b> | Ústřední výbor Komunistické strany Československa             |



# 1 Historické pozadí

## 1.1 Situace v Československu po druhé světové válce

Po druhé světové válce se do Československa vrátil z exilu prezident Edvard Beneš a v květnu 1945 bylo obnoveno Československo s vlastní vládou, bez Podkarpatské Rusi. Tímto se otevřela nová etapa vývoje našeho národa.<sup>1</sup>

V poválečných letech probíhaly v Československu divoké odsuny německého obyvatelstva z Česka a maďarského obyvatelstva ze Slovenska. Tyto odsuny byly legalizovány dekrety prezidenta republiky Edvarda Beneše, č.137/1945 a č.115/1946. Dle těchto dekretů všechno násilné jednání, které bylo konáno v době od 30. září 1938 do 28. října 1945 nelze označit za trestné, protože se jednalo o znovunabytí svobody Čechů a Slováků.<sup>2</sup>

Dalšími důležitými dekrety byly ty z října roku 1945. Jednalo se o dekrety znárodnovací, kterými byly znárodněny všechny banky, doly, pojišťovny a průmyslové podniky s více než 500 zaměstnanci. Celkem bylo znárodněno asi 75 % průmyslu.<sup>3</sup>

Během listopadu roku 1945 proběhla měnová reforma, která měla snížit množství peněz v oběhu a znovu zavést československou korunu. V květnu 1946 se konaly volby do Ústavodárného národního shromáždění Československé republiky. Tyto volby byly poslední, při kterých mohli lidé vybírat z více politických stran. Prezidentem byl opět zvolen Edvard Beneš.<sup>4</sup>

V roce 1947 se jednalo o hospodářské obnově Evropy, kterou chtěli Američané podpořit Marshallovým plánem. Ten ale muselo Československo na nátlak Josifa Stalina a Sovětského svazu odmítnout. Tím se Československo dostalo pod vliv Sovětského svazu.<sup>5</sup>

---

<sup>1</sup> BUCHVALDEK, Miroslav: *Československé dějiny v datech*. Praha 1986, s. 447 – 448.

<sup>2</sup> HERZÁN, Martin: *Třebíč ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Třebíči 1945-1990*. Třebíč 2012, s. 7.

<sup>3</sup> BUCHVALDEK, Miroslav: *Československé dějiny v datech*. Praha 1986, s. 463.

<sup>4</sup> Tamtéž, s. 468.

<sup>5</sup> Tamtéž, s. 479.

Když se do vedení ministerstva vnitra dostal Václav Nosek, člen komunistické strany, začala se nadvláda komunistů rozšiřovat a z politického života vyloučili několik nepohodlných funkcionářů, což vedlo k jejich hladkému nástupu k moci.<sup>6</sup>

Do roku 1953 bylo v Československu používáno přidělové hospodářství, kdy si lidé vybírali potraviny na lístky.<sup>7</sup>

### **1.1.1 Historické pozadí na Moravskobudějovicku**

Ještě za druhé světové války byl v Moravských Budějovicích zřízen Okresní národní výbor, který byl dne 16. dubna 1944 ustanoven orgánem obecní správy. Dne 23. srpna 1945 došlo k reorganizaci tohoto výboru a přistoupili 4 noví členové. Předsedou byl zvolen Josef Bouchala.<sup>8</sup>

Obyvatelé Moravskobudějovicka byli převážně zemědělci a rolníci, kteří přes týden pracovali na polích a v neděli se scházeli v kostele. V dobách před druhou světovou válkou zde byla ve vedoucí pozici strana agrární a lidová. Po zakázání agrární strany v roce 1945, kdy byli někteří členi obviněni z kolaborace a spolupráce se zahraničním odbojem, převzala vedoucí postavení strana lidová, která roku 1946 vyhrála na Moravskobudějovicku i v jeho okolí volby.<sup>9</sup> V porovnání s celostátními výsledky zde utrpěla komunistická strana největší porážku.<sup>10</sup>

Na Moravskobudějovicku bylo rovněž velmi silné postavení katolické církve. Mnozí duchovní byli zároveň i členy lidové strany a voleni do různých funkcí. Tito lidé měli přirozeně velký vliv na místní obyvatelstvo, které pravidelně navštěvovalo jejich bohoslužby.

---

<sup>6</sup> BUCHVALDEK, Miroslav. *Československé dějiny v datech*. Praha: Svoboda, 1986, s. 456.

<sup>7</sup> Tamtéž s. 463.

<sup>8</sup> Státní okresní archiv Třebíč, fond ONV Moravské Budějovice, kart. 4, inv. č. 155, *Zápisy ze schůzí rady ONV 1945 – 1947*.

<sup>9</sup> JANOUŠEK, Pavel. *Případ Babice*. Třebíč: Arca JiMfa, 2001. s. 17.

<sup>10</sup> Tamtéž, s. 16.

Toto byl jeden z hlavních důvodů, proč se komunistická strana snažila omezit církevní vliv, nebo alespoň hlavní představitele přimět ke spolupráci s komunisty.<sup>11</sup>

Po volbách v roce 1946 byl Okresní národní výbor v Moravských Budějovicích přejmenován na Revoluční národní výbor a v jeho čele byl až do roku 1948 představitel strany lidové, Ing. Jaroslav Čech. Tento správní okres byl členěn na dva okresy soudní – soudní okres Moravské Budějovice s 23 487 obyvateli a soudní okres Jemnice, který měl 12 020 obyvatel. Ke změně došlo až k 1. lednu 1949.<sup>12</sup>

### **1.1.2 Obec Babice**

Babice se nacházejí v okrese Třebíč, v kraji Vysočina. Dnes v obci žije asi 208 obyvatel. Obec Babice je vzdálena přibližně 13km od města Moravské Budějovice a 35km od hranic se sousedním Rakouskem. Nadmořská výška obce je 545 m n. m. a katastrální rozloha je 9,56 km<sup>2</sup>.<sup>13</sup>

První písemné zmínky o obci pocházejí z roku 1349, ale několik záznamů je již z pravěku, kdy zde bylo nalezeno několik kamenných nástrojů bez bližšího kulturního zařazení, které jsou v současnosti uloženy v depozitáři Muzea Vysočiny, pobočka Třebíč.<sup>14</sup>

## **1.2 Nástup komunistického režimu**

Již od roku 1947 můžeme u komunistické strany vidět snahu urychlit přebírání moci a získání mocenského monopolu. V únoru 1948 výrazně stoupl napětí mezi členy koalice. Komunistická strana žádala nutnost sociálních reforem a protistrany se chtěly zabývat spíše politickou stránkou uspořádání. Dalším problémem byl komunistický vliv na ministerstvu vnitra. Ve vedoucích pozicích bylo více než 70 % funkcionářů z komunistické strany. Probíhající změny vyvrcholily nahrazením několika policejních komisařů komunisty.

---

<sup>11</sup> JANOUŠEK, Pavel. *Případ Babice*. Třebíč: Arca JiMfa, 2001., s. 16.

<sup>12</sup> Státní okresní archiv Třebíč, fond ONV Moravské Budějovice, kart. 5, inv. č. 156, *Zápisy ze schůzí rady ONV 1948 – 1949*.

<sup>13</sup> <http://www.obecbabice.eu/obecni-urad/blizsi-informace/> [cit. 18. 11. 2015].

<sup>14</sup> <http://www.obecbabice.eu/historie/> [cit. 18. 11. 2015].

Nekomunističtí ministři požadovali anulaci a vysvětlení těchto změn. Komunistický ministr vnitra Václav Nosek se na zasedání vlády nedostavil a nekomunističtí ministři se rovněž zasedání neúčastnili.<sup>15</sup> Dne 20. února 1948 podali ministři národně sociální strany demisi a sociální demokraté, kteří jim přislíbili podporu, ji neprojevili a demise nepodali. Tímto se demise stala menšinovou a nedošlo k pádu vlády, ani k předčasným volbám, čehož šikovně využila komunistická strana - přinutila prezidenta Edvarda Beneše podepsat demise a na opuštěná místa jmenovat komunistické přívržence.<sup>16</sup> Tímto se komunistická strana dostala definitivně k moci.

V březnu, neprodleně po převzetí moci, následovala masová vlna propouštění nepohodlných občanů z práce, vylučování studentů, profesorů a docentů z vysokých škol a odebrání volebního práva občanům.<sup>17</sup> Rovněž byly provedeny čistky na národních výborech a v zájmových organizacích.<sup>18</sup> Nový režim si vytvořil mechanismus veřejného mínění, který při každé větší politické akci organizoval veřejné schůze, nebo rezoluce. Ty následně komunisté prezentovali jako projevy svobodné vůle lidu.<sup>19</sup> Rovněž i tisk, rozhlas a tisková kancelář se dostaly pod cenzuru komunistické strany, stejně jako parlament, který od roku 1948 přestal prakticky vykonávat svoji funkci, protože všechny tyto funkce převzalo komunistické vedení, to je následně předložilo parlamentu, který je pouze formálně schválil. Postavení vlády se stalo rovněž odlišným. Vláda měla více pravomocí, které přebrala od parlamentu, ale přišla o rozhodovací pravomoci nad bezpečností, armádou a hospodářstvím.<sup>20</sup>

Komunisté se snažili i o rozklad katolické církve, která byla početná a názorově i organizačně jednotná. Tím pádem se stávala hlavním nepřítelem. ÚV KSČ se prvotně snažil získat církve na svoji stranu. Zastavili vydávání většiny českých katolických periodik

---

<sup>15</sup> RUPNIK, Jacques: *Dějiny Komunistické strany Československa: od počátků do převzetí moci*. Praha 2002, s. 238.

<sup>16</sup> Tamtéž, s. 240.

<sup>17</sup> KAPLAN, Karel: *Československo v letech 1948-1953*. Praha 1991, s. 10.

<sup>18</sup> Tamtéž, s. 11.

<sup>19</sup> Tamtéž, s. 35.

<sup>20</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 20.

a doufali, že arcibiskup Beran přistoupí na jejich stranu. Ten to ale odmítl s tím, že církev zůstane politicky nestranná.<sup>21</sup>

### **1.2.1 Nástup komunistického režimu na Moravskobudějovicku**

I zde převzala moc komunistická strana. Revoluční národní výbor byl reorganizován a do jeho čela dne 3. března 1948 nastoupil Rostislav Kračmar, samozřejmě člen KSČ. Dalším důležitým prvkem státního řízení se staly Národní výbory.<sup>22</sup>

Všichni řádně zvolení funkcionáři na vedoucích pozicích, ať už Revolučního národního výboru, nebo obecního zastupitelstva byli nahrazeni členy KSČ. V některých vesnicích často nestačil počet členů KSČ na to, aby obsadili všechny funkce, protože členů byl nedostatek, nebo nebyli dostatečně schopní a uvědomělí. Ve městech byla struktura KSČ více propracovaná.<sup>23</sup>

### **1.2.2 Volby v květnu 1948 na Moravskobudějovicku**

Vzhledem k tomu, že se KSČ obávala odporu konkurenčních politických stran, sestavila kandidátku Národní fronty, která byla jedinou stranou ve volbách. Na mnohých místech byli voliči násilně nuceni k volbě Národní fronty, nebo byly výsledky manipulovány, tudíž nebyly volby demokratické. Na Moravskobudějovicku byly výsledky pro KSČ katastrofální. Z celkových 19 698 voličů odevzdalo bílé lístky, jako projev nesouhlasu, 10,5 % voličů a 5,5 % bylo neplatných.<sup>24</sup>

Po volbách nastalo období výraznějších perzekucí, cenzury a čistek. Akční výbor Národní fronty, sloužící k přesvědčování občanů a národa k nastolení správné politiky, začal s pořádáním akcí, které měly vést k budování lidově demokratické republiky. Tyto akce

---

<sup>21</sup> VAŠKO, Václav: *Neumlčená: kronika katolické církve v Československu po druhé světové válce*. Praha 1990, s. 21.

<sup>22</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 21.

<sup>23</sup> Státní okresní archiv Třebíč, fond ONV Moravské Budějovice, kart. 204-205, inv. č. 217, *Průzkumy lidové správy*.

<sup>24</sup> *Historický místopis Moravy a Slezska v letech 1848 – 1960*, Ostrava 1990, s. 125.

probíhaly od podzimu 1950 do jara 1951 a účastnilo se jich minimální množství občanů. Tato nevalná účast byla zajisté i kvůli tomu, že každý řešil své vlastní problémy a zájmy.<sup>25</sup>

### **1.3 Katolická církev na Moravskobudějovicku**

Římskokatolická církev měla na Moravskobudějovicku velký vliv a značně rozšířenou farní síť, protože většina občanů byla věřících. Faráři věděli o všem, co se ve vesnici událo a někteří byli za války činní v odboji a politice. Komunistická strana se snažila o zpretrhání vazeb mezi duchovními a lidem, což se jim na Moravskobudějovicku nedařilo. Přistoupili tedy k tvrdším represím.<sup>26</sup>

I na Moravskobudějovicku probíhala akce, ve které se komunistická strana snažila získat místní kněží a duchovní na svoji stranu. Komunističtí funkcionáři se snažili přimět kněží, aby nečetli pastýřské listy arcibiskupa, které se běžně četli v neděli místo, nebo během kázání. Dne 11. června 1949 byli tito kněží navštíveni členy Okresního akčního výboru Národní fronty, aby podepsali dokumenty, kterými by vstoupili do hnutí pokrokových katolíků. Dva kněží tyto dokumenty podepsali dobrovolně, tři s výhradami a posléze jeden z nich podpis odvolal. Dále představitelé komunistické strany požadovali, aby nečetli pastýřské listy arcibiskupa, protože obsahují protistátní informace. Šest odvážných tento list přesto přečetlo, což bylo pro komunistickou stranu velmi překvapivé.<sup>27</sup> Členové komunistické strany poté svolali konferenci Katolické akce, které se účastnilo 72 delegátů z okolních obcí. Tato konference se konala 24. července 1949 v Moravských Budějovicích. Všichni účastníci byli ujištěni, že Katolická akce pracuje ve prospěch církve a závěrem bylo usneseno, že všichni zůstanou věrni Bohu, církvi a zároveň své vlasti a národu – což se v té době vylučovalo.<sup>28</sup> Touto konferencí ale činnost Katolické akce ustala. To znamenalo, že

---

<sup>25</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 23.

<sup>26</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 28.

<sup>27</sup> Státní okresní archiv Třebíč, fond Katolická akce Moravské Budějovice, kart. 33, inv. č. 20.

<sup>28</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 29.

činnost Katolické akce na Moravskobudějovicku skončila pro KSČ katastrofou. Vliv církve nebylo možné zastavit a komunistická strana nasadila na nedělní mše své agenty, kteří informovali o charakteru kázání a náladě věřících. Komunisté nadále hledali jakoukoli záminku, jak církev poškodit.<sup>29</sup>

#### **1.4 Kolektivizace na Moravskobudějovicku**

Další skupinou, kterou nemohla komunistická strana ovládnout, byla skupina soukromě hospodařících rolníků. Dne 23. února 1949 byl přijat zákon o Jednotných zemědělských družstvech (dále jen JZD), které mělo nahradit všechna dosavadní rolnická uskupení a soukromě hospodařící rolníky. V každé obci tedy mělo vzniknout jedno univerzální družstvo. 1. dubna odstartovala kampaň za jejich zakládání. Schůze a akce, kde se snažili obhájit JZD a přednost kolektivizace, končily nezdarem, popřípadě slovní, nebo fyzickou konfrontací.<sup>30</sup>

V letech 1948 – 1950 byl za největší nátlak považován rozpis povinných dodávek, které museli rolníci plnit. Některé byly tak vysoké, že jejich plnění nebylo reálné. Po nesplnění následovaly kontroly a prohlídky stavení, zabavování zásob a peněžité tresty. Roku 1950 proběhl nucený výkup zemědělských strojů, nesmyslně bez náhrady. Dále byla soukromníkům měněna pole, ovšem tak, že dostaly pole horší bonity na konci katastru.<sup>31</sup> Následně docházelo k vyhrožování a diskriminaci rolníků, kteří nechtěli vstoupit do JZD.

Největším nepřítelem KSČ a kolektivizace byli vesničtí boháči. KSČ usilovala o jejich likvidaci. Nejprve byli za vesnické boháče označeni lidé s více než 20 ha, později již stačilo jen 15 ha půdy. I pro tyto rolníky byla stanovena opatření. Prvotně byli vyloučeni z vysokých funkcí, které zastávali především na národních výborech, byl jim stanoven nesplnitelný plán dodávek, zabavili jim technické stroje, nebo je nenechali zaměstnávat námezdní pracovní síly. To všechno postupně vedlo k úpadku hospodářství.<sup>32</sup>

---

<sup>29</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 30.

<sup>30</sup> KAPLAN, Karel: *Československo v letech 1948-1953*. Praha 1991, s. 117.

<sup>31</sup> Tamtéž, s. 79.

<sup>32</sup> Tamtéž, s. 80.

Na Moravskobudějovicku bylo těchto případů několik, ať už se jednalo o mlynáře Aloise Melkuse z Lukova, nebo Zdeňka Hloucha z Klučova. Alois Melkus byl odsouzen na sedm let vězení za to, že nesplnil povinné dodávky plodin, které mu několik dní před termínem splnění odnesla povodeň. Byl obžalován ze sabotáže a byl mu znárodněn mlýn, včetně přilehlých pozemků, ztratil čestná občanská práva na deset let, dostal peněžitý postih tři sta tisíc korun, které pokud nezaplatí, dostane ještě půl roku žaláře navíc – ten si Alois Melkus odpykal. Soud se konal v Moravských Budějovicích v Besedě, za přísných bezpečnostních opatření.<sup>33</sup>

Zdeněk Hlouch byl odsouzen rovněž za sabotáž, ale na šestnáct let vězení a propadnutí poloviny majetku. Jeho rodina se musela do jednoho týdne vystěhovat z obce a byla deportována neznámo kam, přestože se klučovské obyvatelstvo postavilo na jejich stranu a dokonce sepsali petici pro prezidenta. Na odpověď zřejmě čekají dodnes.<sup>34</sup>

## **1.5 Státní Bezpečnost v Třebíči a v Jihlavě**

### **1.5.1 Státní Bezpečnost v Třebíči do poloviny 60. letech 20. století**

Hned po válce roku 1945 začaly vznikat Revoluční gardy. Prvotně to byl spolek lidí, kteří nesouhlasili s nacistickým postupem, ale posléze se k nim přidali i tací, kteří se nepříchili násilí, ani dalším nemorálním záležitostem, převážně na občanech Německé národnosti. Při odsunu německého obyvatelstva vykonávala Revoluční garda v Třebíči tu nejšpinavější práci a přesně z této gardy se rekrutovali prvotní členové Národní bezpečnosti v Třebíči. Ale v 50. letech začala sama Státní bezpečnost tyto agresivní lidi ve vlastních řadách likvidovat, protože už je na nic nepotřebovala.<sup>35</sup>

---

<sup>33</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 9-18.

<sup>34</sup> Tamtéž, s. 33- 37.

<sup>35</sup> HERZÁN, Martin: *Třebíč ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Třebíči 1945-1990*. Třebíč 2012, s. 6.



Do řad StB se po pádu gestapa dostalo i několik nacistických zločinců, kteří rychle „převlékli plášť“, aby unikli trestu. Pronásledovali kvůli tomu nevinné osoby, které o jejich předchozích činech věděli. O těchto konfidentech z gestapa ale Státní bezpečnost věděla a překvapivě nijak nezasahovala.<sup>36</sup>

Na popud ministerstva vnitra byla 22. března 1948 zřízena síť okresních velitelství Státní bezpečnosti. Tím vznikla pobočka i v Třebíči,<sup>37</sup> která od roku 1945 do roku 1990 vystřídala tři sídla. První bylo v Jejkovské bráně do roku 1948, druhé bylo v Ulici Julia Fučíka, do roku 1977 a třetí bylo ve stejné ulici, jen ve vedlejší budově do roku 1990.<sup>38</sup> První vedoucí pobočky StB v Třebíči není známý, ale nám pro náš časový úsek Babických vražd postačí druhý vedoucí, Josef Homolka, který byl v čele od 1. března 1949 do 1. ledna 1953.<sup>39</sup>

Hlavní náplní práce trebičské StB bylo prvotně po druhé světové válce pronásledování a vysídlování Německého obyvatelstva a pronásledování mezinárodně hledaných nacistických zločinců, ale i místních nacistů. Rovněž měli za úkol prověřovat spolehlivost místních občanů. Dalším úkolem bylo utvoření sítě agentů, kteří by se angažovali ve všech oblastech života. V této době měli agenti StB neomezené pravomoci. Po nástupu komunistické strany začali agenti StB pronásledovat a špinit vlastníky továren, podnikatele, živnostníky a zemědělce, kteří se odmítali vzdát svého majetku v návaznosti na dekrety presidenta republiky o znárodnění z roku 1945, které byly následně roku 1946 prohlášeny za zákony.<sup>40</sup>

Padesátá léta byla v trebičské StB ve znamení krutých výslechů, provokací a pronásledování. Tento teror a popravy měly zastrašit všechny, kteří nechtěli přijmout únorovou vládu a s tím spojený nástup komunistického režimu. Vyslýchané osoby byly často převezeny na velitelství do Jihlavy, kde byly lépe uzpůsobeny výslechové místnosti.

---

<sup>36</sup> HERZÁN, Martin: *Třebíč ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Třebíči 1945-1990*. Třebíč 2012, s. 9.

<sup>37</sup> Tamtéž, s. 10.

<sup>38</sup> Tamtéž, s. 14.

<sup>39</sup> Tamtéž, s. 16.

<sup>40</sup> Tamtéž, s. 31.

Hlavní snahou StB bylo zdiskreditovat církev. Tuto akci dobře prezentuje případ faráře Josefa Toufara z Číhoště. Chtěli z něj udělat podvodníka, který během mše záhadně hýbal křížem na oltáři. Sám farář o tomto činu nevěděl, neboť stál zády k oltáři a museli ho o něm informovat účastníci mše. Rychlé šíření zpráv o tomto takzvaném číhošťském zázraku se dostali až k StB, která Toufara zatkla a uvěznila ve věznici ve Valdicích. Tam byl podroben krutým praktikám StB, které se mu staly osudnými. Zraněním z výsledku podlehl v pražském sanatoriu. Byl utlučen k smrti. Dodnes se záhadné pohyby kříže na oltáři nepodařili nikomu racionálně vysvětlit.<sup>41</sup>

Paradoxně i mezi agenty StB najdeme lidi, kteří byli věřící, tudíž chodili i do kostela, jen nenavštěvovali kostel v místě svého bydliště, ale navštěvovali malé nenápadné venkovské kostelíčky.<sup>42</sup>

Třebíčská státní bezpečnost byla náležitě vyzbrojena. Celkem vlastnili 221 pistolí, 140 samopalů a 4 kulomety. Bohužel není doloženo, co patřilo pobočce v Třebíči a co pobočce v Jihlavě. Jasně ale je, že zbraně měli i ti, kterým do rukou nikdy přijít neměly. Od roku 1951 se na zbraních StB začaly používat tlumiče. Kromě těchto střelných zbraní měli někteří agenti i nože, obušky a boxery, které měly svoje evidenční číslo. Šlo tedy o přidělenou výzbroj ze skladu StB.<sup>43</sup>

Omezení kontroverzních praktik Státní bezpečnosti přišlo v roce 1953, po smrti prezidenta Klementa Gottwalda a výměně ministra vnitra. Rozšířilo se ale sledování korespondence, odposlouchávání telefonů, rušení rádiového vysílání a pronásledování osob.<sup>44</sup>

### **1.5.2 Státní Bezpečnost v Jihlavě do poloviny 60. letech 20. století**

V Jihlavě probíhal vznik Státní bezpečnosti velmi podobně jako v Třebíči. I v Jihlavě vznikla Revoluční garda, která se zbraní v ruce vyháněla Německé obyvatele a přebírala nadvládu nad

---

<sup>41</sup> HERZÁN, Martin: *Třebíč ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Třebíči 1945-1990*. Třebíč 2012, s. 31.

<sup>42</sup> Tamtéž, s. 31.

<sup>43</sup> Tamtéž, s. 37–38.

<sup>44</sup> Tamtéž, s. 31.

původně německou Jihlavou. Tyto revoluční gardy v Jihlavě vedl Milan Moučka, který byl proslulý násilník a sekundoval mu Antonín Prchal. Oba tito muži byli následně vysoce postavení představitelé Státní bezpečnosti v Jihlavě a špičkami celostátní tajné služby. Revoluční garda opět vykonávala v Jihlavě tu nejspínavější práci a její vývoj byl stejný jako v Třebíči.<sup>45</sup>

Pro naše babické vraždy je jako vedoucí jihlavské StB důležitý František Zita, který byl ve vedení pobočky od 1. ledna 1950 do 1. prosince 1952.<sup>46</sup>

Náplní jihlavské StB byl prvotně odsun Němců z Jihlavy a jejího okolí. V tomto jednání postupovali velmi tvrdě a bezohledně. Rovněž vytvářely falešné důkazy a procesy proti movitým statkářům, podnikatelům a vlastníkům továren. Mezi nejvzpornější patřili zemědělci a soukromí rolníci kolem obcí Šebkovice, Čáslavice, Lesonice a Babice, proto také StB zinscenovala krvavý případ Babice, který se stal exemplárním příkladem pro celou republiku.<sup>47</sup>

Jihlavská StB měla k dispozici lepší prostory pro věznění, než ta třebíčská, proto tam také byla převážena většina podezřelých. StB sídlila v Hluboké ulici číslo 8, kde si agenti zřídili vlastní věznici ve sklepení, kam nedosáhl dohled kontrolních orgánů. V Hluboké ulici docházelo ke všem mučivým výslechům.<sup>48</sup> Cely jihlavského vězení měly průměrně 8 m<sup>2</sup> a celoročně byly chladné a plné plísně. Hluboká ulice byla označována jako ulice smrti. Lidé se jí báli chodit, ač byla normálně průchozí. Nikdo totiž nevěděl, jestli touto ulicí ve zdraví projde na druhý konec.<sup>49</sup> Jihlavská StB byla svými praktikami proslulá, stejně jako předchozí

---

<sup>45</sup> HERZÁN, Martin: *Jihlava ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Jihlavě 1945-1990*. Jihlava 2011, s. 6–11.

<sup>46</sup> Tamtéž, s. 16.

<sup>47</sup> HERZÁN, Martin: *Jihlava ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Jihlavě 1945-1990*. Jihlava 2011, s. 27.

<sup>48</sup> Tamtéž, s. 36.

<sup>49</sup> Tamtéž, s. 38.

gestapo. Vykládalo se, že kdo se jednou dostane do Hluboké ulice, již se nikdy nevrátí. Díky tomu byla Jihlava označována jako město hrůzy.<sup>50</sup>

### 1.5.3 Výslechové praktiky jihlavské a třebíčské StB

To, že byli zatčení v jihlavské a třebíčské věznici titulováni různými sprostými výrazy, fyzicky týráni a bití tak moc, že měli polámaná žebra a vypadané zuby, to snad asi nikoho nepřekvapí. Pro tyto výslechy měli agenti připravenou speciální rukavici s hroty. Agenti StB byli ale dostatečně prozřetelní na to, aby vyslýchané nebili na viditelných místech. Vybírali si k úderům především slabiny, kvůli čemuž mělo mnoho vězněných mužů rozdrčená varlata. Vězni měli po většinu pobytu na očích kožené pásky, kterým se říkalo brýle. Tyto brýle byly rovněž velmi nepříjemné, protože vyslýchaní neměli tušení, z které strany přijde další úder.

Další velmi oblíbenou praktikou bylo nechat spát odsouzeného nahého v ledové cele, což u mnohých způsobilo prochlazení a další různé nemoci.<sup>51</sup>

. Při výslechu jim svítili do očí lampou. Někteří zatčení byli poléváni studenou vodou a bití tak dlouho, dokud neupadli do bezvědomí. Když se následně probudili na cele s látkovým pytlíkem na hlavě, utaženým kolem krku a dozorci zjistili, že jsou již vzhůru, nutili je chodit po cele i několik dní, dokud opět neztratili vědomí. V jihlavských celách byl pro vězně místo toalety umístěn plechový kbelík, pokud si chtěli například umýt ruce, museli i několik hodin prosit dozorce, aby jim povolili přístup k umyvadlu a tekoucí vodě.<sup>52</sup>

Další drastickou metodou bylo připínání svěráků na prsty. Na svěráku se utáhly šrouby a prsty otékaly, až praskly. Tato metoda byla odzkoušena i na P. Drbolovi, který se nechtěl přiznat k tomu, že babické vraždy byly jeho nápad.<sup>53</sup>

---

<sup>50</sup> Tamtéž, s. 41.

<sup>51</sup> HERZÁN, Martin: *Třebíč ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Třebíči 1945-1990*. Třebíč 2012, s. 54.

<sup>52</sup> HERZÁN, Martin: *Jihlava ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Jihlavě 1945-1990*. Jihlava 2011, s. 42.

<sup>53</sup> Tamtéž, s. 44.

Za nejbrutálnějšího vyšetřovatele jihlavské StB byl považován Antonín Achylis. K jeho oblíbeným praktikám patřilo svazování do kozelce, nebo píchání jehel pod nehty, které potom velmi rád strhával.<sup>54</sup>

Členové StB čekali, že se vyslýchání po použití předchozích postupů přiznají. Když k tomu ale nedošlo, donutili je podepsat prázdný list, na který následně sami napsali jejich doznání. To se poté obvinění museli naučit jako říkanku, naučit se otázky i odpovědi a před soudem patřičně odříkat. Každému kdo to tak učiní, slibovali nižší trest.<sup>55</sup>

---

<sup>54</sup> Tamtéž, s. 58.

<sup>55</sup> Tamtéž, s. 40.

## 2 Projevy odporu proti komunistické moci

Již za druhé světové války na Moravskobudějovicku působilo několik odbojových skupin, za zmínku stojí jistě Obrana národa, komunistická Moravská Rovnost, Hnutí za svobodu, Hnutí Bílá Hora a na zdejším okrese největší skupina Lenka – Jih.<sup>56</sup>

Hlavní náplní skupiny Lenka – Jih byla pomoc rodinám zatčených, rozšiřování zpráv zahraničního rozhlasu, provádění menších sabotáží nebo ukrývání ilegálních pracovníků. I této skupině ale prvotně chyběla pevná základna, která by poskytla zbraně, konkrétní program a někdo, kdo by byl schopen tuto organizaci vést.<sup>57</sup> Tato situace se ale změnila.

### 2.1 Spelter

V noci ze 4. na 5. května 1944 seskočili nedaleko Kramolína, přibližně 35 km od Babic, čtyři výsadkáři ze skupiny Spelter. Byla to skupina vyslaná exilovým Ministerstvem národní obrany z Anglie. Měli zjistit jaká je situace pro rozvoj domácího odboje a hlavním úkolem bylo navázání rádiového spojení s Londýnem, kam měli posílat zprávy o dění v Československu. Do skupiny patřil velitel Břetislav Chrastina, radista Rudolf Novotný, Jan Vavrda a Jaroslav Kotásek.<sup>58</sup> Jejich výsadek byl od začátku poměrně nešťastný.<sup>59</sup> Jeden z parašutistů zůstal po seskoku viset na stromě a druhému se padák zamotal do stromů, takže dva padáky nemohly být ukryty. Výsadkáři se museli rychle dostat z místa seskoku, aby nebyli prozrazeni. Během brodění přes řeku Jihlavu upadl velitel Chrastina do řeky a proud ho vyplavil za několik desítek metrů – bez bot a bez výstroje. Domluvili se, že se potkají na smluveném místě u Nové Říše,<sup>60</sup> tam ale velitel nedorazil, protože opustil svoji skupinu

---

<sup>56</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 11.

<sup>57</sup> Tamtéž, s. 11

<sup>58</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 68.

<sup>59</sup> JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině: Případ Babice*. Jihlava 2001, s. 100.

NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 69.

a vrátil se na rodné Slovensko.<sup>61</sup> Zbytek členů postupoval dál a ukryl se v obci Boňov. Po dalším postupu je na smluvené záchytné adrese nikdo nepřijal. Rozhodli se, že se vrátí do Boňova, protože bez patřičného zázemí by se jejich úkol značně zkomplikoval a oni by jej nemohli dokončit. Cestou do Boňova se setkali s rolníkem, odbojářem Antonínem Plichtou, který jim nabídl jídlo a pomoc. Nakonec se ukryli v hájovně u Františka Vitouše, kam je dovedl Antonín Plichta. Odtud se jim podařilo navázat kontakt s Londýnem. V této době o jejich působení již vědělo mnoho lidí a vědělo o nich i gestapo a začalo je pronásledovat.<sup>62</sup> Gestapo zasáhlo zároveň v Myslibořicích, v Boňově a na Vitoušově hájence, protože neměli přesně informace o pobytu parašutistů. Gestapo se ale prozradilo a parašutisté se prostříleli z obklíčení. V této přestřelce přišel o život Jaroslav Kotásek. Zbytek výsadkářů unikl. Ukryl je Antonín Plichta. Zprostředkoval pro ně novou vysílačku a pomohl obnovit spojení s Londýnem.<sup>63</sup> Tímto se prohloubila vzájemná důvěra odbojářů a parašutistů, kteří navázali spolupráci a vytvořili odbojovou organizaci Lenka – Jih.

## 2.2 Lenka - Jih

Tato skupina byla geograficky rozložená od Brtnice až po Moravské Budějovice a její hlavní činností byla zejména sabotážní a zpravodajská, protože k větším akcím skupině chyběly prostředky. Původně byly naplánovány čtyři shozy zbraní, úspěšné byly pouze dva.<sup>64</sup> Organizace Lenka – Jih byla na Moravskobudějovicku nejvýznamnější skupinou. Pozoruhodné je i to, že ve skupině Lenka – Jih se aktivně angažovali dva duchovní a to P. Jindřich Hladík z Babic a P. Jan Podveský. Dalšími členy byli například Antonín Plichta,

---

<sup>61</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 12.

<sup>62</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 69.

<sup>63</sup> Tamtéž, s. 70.

<sup>64</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 14.

Josef Černohous, Gustav Smetana, Bedřich Pánek a jiní, kteří byli později zainteresováni, ale hlavně odsouzení, v babických procesech.<sup>65</sup>

### **2.3 Prudík a spol.**

Další organizací na Moravskobudějovicku bylo sdružení osob a studentů kolem Jaroslava Prudíka. Ten po únoru 1948 emigroval, ale následně se vrátil a shromáždil kolem sebe lidi, kteří mu pomáhali tisknout a rozšiřovat letáky. V těchto letácích se psalo o možnosti svobodných voleb. Zúčastnění byli nakonec pozatýkáni a souzeni jako skupina Prudík a spol. v Moravských Budějovicích.<sup>66</sup> To, že se mnozí z těchto souzených lidí předtím nikdy neviděli a nepotkali, nebylo pro nikoho důležité a vůbec to nevadilo. Důležité bylo, že měli případ, na kterém mohli ukázat svoji sílu a organizovanost. Většina trestů byla za přechovávání, nebo rozšiřování protistátních letáků a to ve výši od jednoho do 20 let vězení.<sup>67</sup>

Komunisté se báli i jiné odbojové organizace. Byla to skupina kolem Gustava Smetany, podobná organizaci Lenka - Jih. Tato organizace byla rozsáhlá a vyzbrojená velkým množstvím zbraní, které jí zůstaly z odbojové činnosti.

### **2.4 Smetana a spol.**

Tato skupina byla zřízena roku 1949 na popud agenta StB Eduarda Kadrnky. Ten se setkal s Gustavem Smetanou a tvrdil o sobě, že je prezidentem americké rozvědky a Smetanovi se představil pod krycím jménem Major.<sup>68</sup>

Smetana na jeho popud tiskl a rozmnožoval letáky a posílal je do zahraničí. K němu se později přidali i jeho bývalí kolegové ze skupiny Lenka – Jih, Josef Černohous, Bedřich Pánek, Jan Masařík, Jaroslav Melkus a samozřejmě Antonín Plichta. Hlavním úkolem bylo

---

<sup>65</sup> Tamtéž, s. 15.

<sup>66</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 41.

<sup>67</sup> Tamtéž, s. 41.

<sup>68</sup> Tamtéž, s. 41.



předávání informací do zahraničí a každý z členů této skupiny měl své číslo a krycí jméno. Tajným heslem bylo sousloví „co dělá den“.<sup>69</sup>

Eduard Kadrnka seznámil Smetanu s Janem Samkem, který měl získávat zprávy ze špionáže. Doopravdy byl Jan Samek agentem StB a francouzské zpravodajské služby.<sup>70</sup> Úloha Samka a Kadrnky v této skupině zůstává dodnes nejasná.<sup>71</sup>

V září 1950 kontaktoval Gustava Smetanou člověk, který se prokázal smluveným heslem „Co dělá den“ a představil se jako Major Vašek, vlastním jménem František Mareček. Tento Major měl být vyslán ze zahraničí na pomoc domácímu odboji. Později se ale ukázalo, že to byl rovněž nastrčený příslušník Státní bezpečnosti z Jihlavy.<sup>72</sup>

Major Vašek si získal Smetanovu důvěru, ale s Antonínem Plichtou to měl těžší. Ten se nechtěl pouštět do žádných velkých odbojových akcí a chtěl působit jen proti zakládání jednotných zemědělských družstev v okolí. To se mu dařilo. V roce 1951, kdy byla kolektivizace v plném rozkvětu, bylo v regionu Moravských Budějovic pouze 21 jednotných zemědělských družstev nižšího typu. Tato družstva se nacházela na okraji okresu, kam nedosahoval Plichtův vliv.<sup>73</sup>

Kvůli této situaci, která nebyla přínosná pro komunistickou stranu, odvolali ze své funkce Majora Vaška a hledali někoho, kdo se více vyzná v kraji.<sup>74</sup> Plán byl vymyšlen na tajné schůzi na krajském velitelství StB v Jihlavě. Dohodli se, že jakmile vyprovokují někoho ze Smetanova okolí, ihned zaútočí a rozbijí celou skupinu.<sup>75</sup>

---

<sup>69</sup> Archiv bezpečnostních složek, Vyšetřovací spis V – 1588 Brno, Gustav Smetana a spol., str. 8

<sup>70</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 42.

<sup>71</sup> Tamtéž, s. 42.

<sup>72</sup> JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině: Případ Babice*. Jihlava 2001, s. 101.

<sup>73</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 43.

<sup>74</sup> Tamtéž, s. 44.

<sup>75</sup> Tamtéž, s. 44.

## 2.5 Akce Pavel

Na konci dubna 1951 dostala krajská velitelství StB rozkaz, aby rozbila všechny ilegální a protistátní organizace a skupiny. Jihlavský krajský velitel, generál Zita, nařídil takzvanou „akci Pavel“. V této akci byli pozatýkáni všichni členové Smetanovy skupiny, která byla prozrazena Majorem Vaškem. Celkem bylo zatčeno 20 členů a uniknout se podařilo pouze Antonínu Plichtovi.<sup>76</sup>

Tento útěk byl opět opředen mnoha záhadami, které ve své výpovědi popsal Ludvík Stehlík, dlouholetý přítel Antonína Plichty. Antonín Plichta byl ráno probuzen rachotem a při pohledu z okna viděl, že StB obklíčila sousedovo protilehlé stavení. Ihned si uvědomil, že se zřejmě zmýlili. Antonín nečekal a utekl přes zahrady do lesů.<sup>77</sup> V lese ale narazil na člena StB se samopalem, ten se na něj, dle výpovědi Ludvíka Stehlíka v *Pravdě o Babicích*, pouze usmál a nechal ho jít, protože Plichtu potřebovali živého. Byl to člověk s velkou autoritou a StB chtěla využít toho, že se k němu připojí další odbojáři.

Plichta se ukryl u Stehlíků v Cidlině, svých přátel, a snažil se vytvořit novou skupinu. Zde také narazil na Ladislava Malého, kterého ke Stehlíkům přivedl P. Drbola, z babické farnosti.<sup>78</sup>

Ladislav Malý chtěl do své plánované akce Plichtu nějak zainteresovat. Vydal se tedy dne 14. května 1951 v pozdních, nočních hodinách do Cidliny a bušil u Stehlíků, aby ho pustili k Plichtovi. Ludvík Stehlík Antonína Plichtu zapíral asi do čtyř hodin do rána, poté spolu s Malým odjeli do Babic k páteru Drbolovi, aby potvrdil, že Malého do Cidliny

---

<sup>76</sup> Tamtéž, s. 52.

<sup>77</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 140.

<sup>78</sup> Tamtéž, s. 144.

doopravdy poslal a jeli zase zpět.<sup>79</sup> Plichta Malému uvěřil a společně zapojili i další, Antonína Mikysku, Jindřicha Nahodila nebo Ladislava Brabence.<sup>80</sup>

---

<sup>79</sup> JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině: Případ Babice*. Jihlava 2001, s. 105.

<sup>80</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 55.

### **3 Ladislav Malý**

Byl velmi pozoruhodnou osobou, které jsem se rozhodla věnovat celou kapitulu.

#### **3.1 Život Ladislava Malého**

Ladislav Malý se narodil v Baťovicích na Slovensku roku 1920, po vytvoření samostatného Slovenského štátu se rodina přestěhovala do Česka, do Kojetic. Ladislav studoval gymnázium v Moravských Budějovicích a poté vojenské gymnázium v Moravské Třebové. Po okupaci musel odejít z vojenské akademie a nastoupil do vládního vojska. Ladislav byl ve službě velmi často nemocen, což byl důvod jeho propuštění z vojska. Kvůli problémům s alkoholem se rozpadlo jeho manželství a vztahy v práci s kolegy rovněž nebyly dobré. Koncem května 1949 jeho žena oznámila, že Ladislav zmizel. V květnu 1949 pobýval v Rakousku, poté byl v Německu a v srpnu byl u svého otce ve Starči na Třebíčsku. Následně strávil několik dní na Slovensku a koncem srpna byl opět v Rakousku.<sup>81</sup> Poté je život a pohyb Ladislava Malého špatně zmapovatelný.

Malý měl u sebe několik falešných legitimací. První doklad byl na rakouského Ludwiga Grosse a druhý byl na jméno Ladislava Malého, vydaný americkým kontrašpionážním sborem – CIC. Ladislav měl vyplácet agenty, kteří chodili přes hranice. Této funkce koncem roku 1950 zneužil a i s penězi utekl do Československa.<sup>82</sup>

#### **3.2 Předzvěsti události v Babicích**

Poté, co se Ladislav Malý vrátil na Třebíčsko, šel ihned k bývalému spolužákovi z gymnázia páteru Janu Bulovi, z farnosti v Rokytnici nad Rokytnou. Navštívil ho 25. února 1951, tvrdil, že je kapitán zahraniční výzvědné služby CIC<sup>83</sup> a velitel protistátního odboje na Jihlavsku a oháněl se tím, že se svými kamarády vysvobodí arcibiskupa Berana, který byl od roku 1949 protiprávně internován, a převedou ho na západ. Malý tvrdil, že před tímto přechodem se chce

---

<sup>81</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 44.

<sup>82</sup> Tamtéž, s. 45.

<sup>83</sup> Archiv bezpečnostních složek, V-1645 Brno, Mityska a spol., str. 4

nechat arcibiskup vyzpovídat a dostat rozhrěšení. Celá tato historka byla samozřejmě vymyšlená.<sup>84</sup> Po rehabilitaci v roce 1968 vyšlo najevo, že arcibiskup Beran byl od 19. června 1949 do 19. února 1965 skrýván na různých místech pod dohledem Státní bezpečnosti.<sup>85</sup>

P. Bula se o tuto informaci podělil se svým přítelem, P. Podveským z Jaroměřic nad Rokytnou. Ten této skutečnosti nevěřil a obezřetně se ptal na to, zda již arcibiskupa viděl. Jenže P. Bula arcibiskupa ještě neviděl, Malý musel údajně jejich domluvenou schůzku několikrát narychlo odložit. P. Podveský si vzpomněl na varování od svého přítele, člena komunistické strany, Josefa Ošmery. Ten se, ač byl ve straně, účastnil odboje a varoval P. Podveského, ať se nezapojuje do žádných akcí, protože komunistická strana v kraji chystá likvidaci kněží a věřících.<sup>86</sup>

Po tomto rozhovoru P. Bula osočil Malého, že si celou akci vymýšlí a přestal s Malým udržovat styky. Následně byl P. Bula krátce na to, 30. dubna 1951, zatčen.<sup>87</sup>

Začátkem března 1951 však Malý už hledal úkryt pro arcibiskupa u správce polesí, Antonína Škrdly. Ten asi v půlce dubna seznámil Ladislava Malého s odbojářem ze skupiny Gustava Smetany, Drahoslavem Němcem. Společně dne 17. dubna 1951 vyrazili k hajnému Kopuletemu, původně pro radu - ale nakonec se u něj ukryli v bunkru pod včelínem. Agent Malý zde začal plánovat „partyzánský odboj“.<sup>88</sup>

Dne 23. dubna 1951 přepadli Malý s Němcem v Heralticích předsedu MNV Balouna. Při této odbojové akci sebrali razítka na místním MNV a několik gramofonových desek k tomu. Při tom se oháněli pistolemi a ohrožovali přítomné. Nakonec si pustili místním rozhlasem oblíbenou písničku Ladislava Malého „Vesničko má pod Šumavou“ a utekli se ukrýt do lesů.<sup>89</sup>

---

<sup>84</sup> HOLUB, Ota: *Vlčí komando*. Praha 1981, s. 51.

<sup>85</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 46.

<sup>86</sup> Archiv bezpečnostních složek, V- 1645 Brno, Mityska a spol., str. 1

<sup>87</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 47.

<sup>88</sup> Tamtéž, s. 48.

<sup>89</sup> Tamtéž, s. 48.

Dalšího dne, 24. dubna 1951, přepadli opět Malý s Němcem předsedu KSČ v Heralticích, Jaroslava Bohdálka. Odvedli ho s sebou, zbili ho a nechali se odvést k předsedovi JZD v Heralticích, Karlu Kovářovi.<sup>90</sup> Ten měl však doma pistoli a došlo k přestřelce s Němcem, který vtrhl k nim do domu. Němec byl měl šráme na krku a Kovář měl postřelenou ruku.<sup>91</sup> Po této přestřelce se Malý s Němcem dali na útěk. V Heralticích mezitím již začalo pátrání po útočnících.<sup>92</sup>

Zde se setkáváme s jednou z mnoha nejasností, které jsou s Babickým případem spjaty. Mezitím, co v Heralticích probíhalo pátrání, se tam objevil, podle knihy Oty Holuba – *Vlčí komando*, hajný Kopuleť a začal místním vyšetřovatelům vykládat, že byl přepaden neznámými teroristy. Těch bylo podle jeho výpovědi pět a vyvezli ho dodávkou někam do lesa. Bezpečnost na místo ihned vyslala psovoda, ten však nic nenašel. Důležité bylo to, že Bohdálka a Kováře přepadli útočníci jen dva. Několik málo minut po této výpovědi hajného, prý měla do Heraltic přijet na kole i paní Kopuleťá, která měla výpověď velmi podobnou, ale přece jen v pár drobnostech jinou.<sup>93</sup> Důležité ale je, že se tato informace nachází pouze v knize pana Holuba, nikde jinde jsem ji v prostudovaných materiálech neviděla.

Neměnilo to ale nic na tom, že hajný Kopuleť byl 28. dubna 1951 zatčen a při výslechu prozradil jména obou aktérů a přiznal, že se ukrývali u něho pod včelínem. Tam však StB již nikoho nenašla.<sup>94</sup>

Zde opět nastává rozpor s knihou Oty Holuba. Tvrdí, že hájenka Kopuleťých byla nepřetržitě střežena. To se ale vylučuje s jeho dalším tvrzením, že útočníci měli úkryt opustit pár hodin předtím, než tam došla Bezpečnost.

---

<sup>90</sup> Archiv bezpečnostních složek, V- 1645 Brno, Mityska a spol., str. 5

<sup>91</sup> HOLUB, Ota: *Vlčí komando*. Praha 1981, s. 64.

<sup>92</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 49.

<sup>93</sup> HOLUB, Ota: *Vlčí komando*. Praha 1981, s. 66.

<sup>94</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 50.

Po obsazení hájenky byla provedena domovní prohlídka, při které bylo nalezeno několik zbraní, granátů a nábojů. Z tohoto důvodu tohoto nálezu byla zatčena i paní Božena Kopuleťá a 1. května 1951 byl zatčen Drahošlav Němec.<sup>95</sup>

Dalším zainteresovaným farářem byl P. Drbola, kterého s Ladislavem Malým seznámil P. Jan Bula. Malý mu navykládal úplně stejnou smyšlenou historku jako P. Bulovi. Ten mu rovněž únos arcibiskupa Berana věřil a chystal se ho jít vyzpovídat do nedalekých Čáslavic. P. Drbola se svěřil svému příteli P. Podveskému, který ho varoval před možným nebezpečím rovněž jako P. Bulu. Páter Drbola se zachoval úplně stejně jako P. Bula a projevil Malému nedůvěru. Opět krátce na to byl P. Drbola 17. června 1951 zatčen.<sup>96</sup> Předtím ale Malý od P. Drboly začal zjišťovat užitečné informace z okolí, které uměl náležitě využít.<sup>97</sup>

### **3.3 Odbojová činnost Ladislava Malého**

Další odbojová činnost Malého a jeho společníků byla taková, že po nocích chodili a trestali komunistické funkcionáře. V noci ze 14. na 15. června 1951 se Ladislav Malý vydal s Antonínem Mityskou do Cidlina. Jako prvního navštívili Antonína Píšu. Toho ale ukryl bratr František, tak s sebou chtěli odvézt jej, ten se šel obléci a než stačil vytáhnout pistoli, Malý mu postřelil ruku.<sup>98</sup> Poté stihli sebrat u Píšu asi 30 tisíc Kč, nějaké lovecké zbraně a dalekohledy.<sup>99</sup>

Další, koho ten večer navštívili, byl předseda akčního výboru Josef Láska. Sháněli se po spisech KSČ, které se ale nacházely u jednatele. Rozhodli se tedy zajít ještě za předsedou KSČ Jakubem Janouškem. Ten dostal několik pohlavků a ukradli mu stranickou legitimaci.

---

<sup>95</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 50.

<sup>96</sup> Tamtéž, s. 54.

<sup>97</sup> Tamtéž, s. 53.

<sup>98</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babice: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 152.

<sup>99</sup> Archiv bezpečnostních složek, V-1645 Brno, A – 207/60 – 1951, str. 6

Nakonec se vydali k jednateli, Františku Žampovi. Vzali si od něj spisy KSČ a odešli.<sup>100</sup> Antonín Píša ihned po návratu domů volal SNB, ta ale přijela až ráno.<sup>101</sup>

V knize Oty Holuba jsem opět zjistila několik nesrovnalostí. Hlavní bylo to, že po této rušné noci byly posíleny noční hlídky. Kdyby to byla pravda, museli by všechny odbojáře chytit během pár dní, protože se pohybovali především po nocích. Rovněž jsem zjistila, že měl P. Drbola při výsledku prozradit jména všech hlavních aktérů. Pokud by to ale byla pravda, je velmi zvláštní, že nikdo nenavštívil například rodinu Stehlíkovu, která je všechny dlouhou dobu ukrývala.

### **3.4 Prvotní nedůvěra v Ladislava Malého**

Pan Jindřich Nahodil byl první, kdo přestal důvěřovat Ladislavu Malému. Jindřich Nahodil byl synovec Antonína Plichty. Na poslední schůzce, kdy se setkal s Malým, Mityskou a Plichtou, byl Nahodil pověřen Malým, aby předal dopis v Okříškách příslušníkovi SNB, což vyvolalo jeho nedůvěru. Nahodil do Okříšek dojel, ale necítil se tam bezpečně, tak dopis nepředal a odjel zpět domů. Doma si dopis přečetl a zjistil, že pod krycím podpisem Dvojčata jsou skryti dva agenti StB v Jihlavě. Jedním byl určitě Major Vašek, neboli František Mareček a druhého nebylo možno s přesností určit, ale usoudili, že jde o Ladislava Malého. Nahodil se rozhodl strýce varovat. Nezastihl ho doma, tak mu varování vzkázal alespoň po manželce.<sup>102</sup>

Dne 24. června 1951 navštívili Malý, Plichta a Mityska faráře Pařila v Horním Újezdě. Ten je přijal, i když věděl, že P. Drbola byl před krátkou dobou uvězněn a osobně ho před Malým varoval. Mityska totiž dělal páteru Pařilovi několik let kostelního hospodáře, tudíž od něj nečekal žádnou nečestnou věc.<sup>103</sup>

---

<sup>100</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babice: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 153.

<sup>101</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 61.

<sup>102</sup> Tamtéž, s. 62.

<sup>103</sup> JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině: Případ Babice*. Jihlava 2001, s. 107.



Zde jsem opět našla rozdílné informace. V knize *Vlčí komando* od Oty Holuba je popsáno, že Malý přišel se samopalem a s pistolí, Plichta a Mityska měli rovněž samopaly a pistole. Takže se jedná o tři samopaly, které už ale po akci v Babicích nikdo nikdy neviděl, ani nenašel a ani na tuto akci si je s sebou nevzali.

Na faře v Horní Újezdě měla být podle komunistické propagandy domluvena teroristická akce proti funkcionářům KSČ v Šebkovicích a přilehlém okolí, která byla pak připočtena Antonínu Plichtovi. Všichni tito funkcionáři měli být popraveni a jejich domy vypáleny.<sup>104</sup>

Zde je opět zářezující, proč byl z této akce obviněn Antonín Plichta. Plichta byl velmi mírumilovný člověk a násilí odmítal i v tom nejzazším případě.<sup>105</sup> Akce, která na faře ale doopravdy dohodnutá byla, se týkala stodoly v Mikulovicích, která patřila místnímu JZD. Tu zapálili Mikyska, Němec a Plichta dne 26. června 1951 a vzniklá škoda byla kolem jednoho milionu korun.<sup>106</sup>

Další odbojová akce se konala v Horním Újezdě. Malý s Mityskou vypustili místnímu tajemníkovi KSČ z chlívků prase a stříleli po něm, když pobíhalo po dvoře.<sup>107</sup>

Toto je jeden z dalších činů, kvůli kterým, vážně pochybuji o tom, zda byl Malý doopravdy agent StB, nebo jen psychopat, který jednal pod vlivem alkoholu zrovna tak, jak se daná situace vyvinula.

Dne 28. června donutil Malý rodinu Plichtovu, aby odešla z domu, pod příslibem emigrace do Rakouska. Malý se spolčil s Plichtovými syny a odešli společně do Bolíkovice k Roupčům, kteří se podíleli na odboji. Antonín Plichta a jeho dcera Ludmila šli do Cidliny ke

---

<sup>104</sup> OPAVSKÝ, Jaroslav: *Babice*. Praha 1951, s. 113.

<sup>105</sup> Archiv bezpečnostních složek, V 1645 Brno, str. 30-31.

<sup>106</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 156.

<sup>107</sup> Archiv bezpečnostních složek, V-1645 Brno, A – 207/60 – 1951, str. 6

Stehlíkům. V Bolíkovcích se Malý dal do spřádání akce, ke které přemluvil i dva Plichtovi syny a 2. července vyšli čtyři ozbrojení muži z Bolíkovců směrem k Babicím.<sup>108</sup>

---

<sup>108</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 63.

## 4 Případ Babice

V babické škole se večer 2. července 1951 konala schůze MNV, na které se probíral plán žní. Této schůze se účastnil babický předseda KSČ a řídící učitel Tomáš Kuchtík, místopředseda MNV Josef Roupec, finanční referent MNV Bohumír Netolička a předseda MAV NF František Bláha. Co přesně se dělo uvnitř budovy školy, je dodnes obestřeno tajemstvím.<sup>109</sup>

### 4.1 Události v babické škole

Malý s Mityskou a Plichtovými chlapci přišli k babické škole asi kolem půl jedenácté v noci. Plichtovi chlapci zůstali hlídat před školou a dovnitř šel jen Malý s Mityskou.

Ota Holub dále situaci ve škole popisuje takto: Malý i Mityška vešli do místnosti, kde zasedali čtyři funkcionáři a vyptávali se, zda má někdo zbraň a kdo z nich udal jejich oblíbeného babického faráře. Když nikdo neodpovídal, Malý jim všem přikázal, aby se postavili ke schodům a ptal se jich na jména a funkce. Když přišel k předsedovi, Tomáši Kuchtíkovi, bez slitování ho zastřelil. Podle Holuba poté zbytek členů MNV Mityška postřelil se samopalem. Všichni přítomní padli na zem a jediný František Bláha, ač byl postřelený, vyběhl ven. Poté násilníci utekli z místa činu, kde na zemi ležel mrtvý Tomáš Kuchtík a Josef Roupec a raněný Bohumír Netolička.<sup>110</sup>

Poté co paní Kuchtíková s dcerou přišly na chodbu školy a viděly na zemi několik osob, běžela paní Kuchtíková vedle k Josefu Kuchyňovi, ten utíkal přes celou ves k Chaloupkům, protože ti měli ve vsi jako jediní motocykl, aby zajel do Lesonic pro MUDr. Klempu. Ten přijel do babické školy a konstatoval, že oběma mužům již nemůže pomoci. Bohumír Netolička zemřel krátce po půlnoci.<sup>111</sup>

---

<sup>109</sup> JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině: Případ Babice*. Jihlava 2001, s. 108.

<sup>110</sup> HOLUB, Ota: *Vlčí komando*. Praha 1981, s. 92–93.

<sup>111</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 66.

Čtveřice ozbrojených mužů se mezitím vydala do Cidliny ke Stehlíkům, kde byl ukryt Antonín Plichta s dcerou. Malý na něj naléhal, ať jde s nimi a řekl mu o útoku v Babicích. Plichta s Malým nešel, protože měl zraněnou nohu a nemohl pořádně chodit. Malý se svými kumpány odešli do Bolíkovíc k Roupčům. Ti s touto událostí nechtěli mít nic společného a poslali je pryč. Šli tedy směrem na Čáslavice a ukryli se v žitném poli, které bylo vzdáleno méně 2 km od místa činu.<sup>112</sup>

## 4.2 Nesrovnalosti událostí v babické škole

Asi jediné, čím si můžeme být po výstřelech v babické škole stoprocentně jisti, je to, že zemřeli tři lidé a jeden byl zraněn. Mimoto se zde nabízí mnoho otázek, na které nelze přímo odpovědět, ani po prostudování pramenů a literatury, které se tomuto tématu věnují.

Komunističtí vyšetřovatelé případu a pan Holub uvádějí, že Malý střílel pouze pistolí a jeho obětí byl Tomáš Kuchtík.<sup>113</sup> Tuto teorii při výslechu potvrdil i Stanislav Plichta, který ve škole nebyl přítomen a při ukrývání v poli byl těžce zraněn. Když opomeneme to, že Ota Holub nechal Stanislava Plichtu zemřít v třebíčské nemocnici, kam byl po přestřelce v poli dovezen,<sup>114</sup> ač byl popraven až v roce 1953,<sup>115</sup> je možné, aby jeho svědectví, které uvádí Holub ve své publikaci, bylo bráno jako dostačující? V knize Oty Holuba se vyskytuje několik informací, které si protirečí například s knihou Pavla Janouška *Případ Babice*.

Z jakého důvodu František Bláha přišel do školy až kolem půl 11? Bylo jeho zpoždění snad zapříčiněno nějakým varováním? Z jakého důvodu tedy po tom, co jako jediný přežil, odmítal o celé této události mluvit? I svým nejbližším odpovídal slovy: „Pravdu vám říci nesmím a lhát vám nebudu“.<sup>116</sup>

---

<sup>112</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 173.

<sup>113</sup> HOLUB, Ota: *Vlčí komando*. Praha 1981, s. 93.

<sup>114</sup> Tamtéž, s. 109.

<sup>115</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 65.

<sup>116</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 190.

Jedinou informací, kterou poskytl František Bláha, byla rozporuplná informace o chování Malého a Mityšky ve škole ihned po příchodu. Tvrdil, že Malý se účastníků schůze na nic neptal a ihned je donutil postavit se ke schodům.<sup>117</sup> Další otázkou je, proč by na Bláhu střílel Mityška, který se s Bláhou důvěrně znal.

Důležitou roli hraje výpověď dcery Tomáše Kuchtíka. Jeho rodina bydlela přímo ve škole a po výstřelech ihned vyběhla Kuchtíkova manželka s dcerou na chodbu. Dcera Alena vypověděla, že několik málo minut po střelbě se ve škole objevili muži v černých pláštích, prohlásili: „Tady už je hotovo“ a požádali paní Kuchtíkovou, aby na nic nesahala a zavolala lékaře. Poté odešli.<sup>118</sup> Zde se naskýtá mnoho otázek. Odkud muži tak rychle přišli? Co tam dělali? Nebo případně, proč nezasáhli dříve, než odbojáři někoho zabili? Na tyto otázky jsem během získávání informací nikde nenašla odpověď.

### 4.3 Akce TEROR

V celém kraji již od rána, 3. července, probíhala rozsáhlá zatýkácí akce. Pachatelé vražd nebyli chyceni, ale StB přijela ke Stehlíkům a odvezla odtud Antonína Plichtu, jeho dceru Ludmilu a Ludvíka Stehlíka mladšího i staršího. Poté se všechny bezpečnostní složky pustily do hledání teroristů.<sup>119</sup>

Dne 3. července začali bezpečnostní složky poblíž obce Bolíkovice stavět pozorovatelnu, pro vedoucí představitele StB. Čtveřice mužů ukrytá nedaleko v žitném poli mezitím dostává informace od Ladislava Roupce, který oral pole hned vedle jejich úkrytu. Informoval je, že po událostech v Babické škole jsou tři mrtví a jeden v nemocnici a všude v okolí se po nich pátrá.<sup>120</sup>

---

<sup>117</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 65.

<sup>118</sup> Tamtéž, s. 65.

<sup>119</sup> ZEJDA, Radovan: *Babice*. Třebíč 2001, s. 19.

<sup>120</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babice: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 173.

V podvečer, již bylo okolí Bolíkovíc naprosto uzavřeno. Nikdo nevěděl, proč se StB stahuje zrovna k Bolíkovickým.<sup>121</sup> Kolem 18. hodiny přiletělo letadlo, které začalo monitorovat situaci z výšky. Když přeletělo nad polem, ve kterém se útočníci ukrývali, Ladislav Malý vstal a začal samopalem střílet proti letadlu. Tím na sebe strhl pozornost všech čekajících agentů v okolí.<sup>122</sup>

#### 4.4 Vrah se skrývá v poli

Oddíly SNB, Bezpečnosti a milice šly s jistotou k bolíkovickému poli. Mityska a Plichtovi chlapci začali střílet, Malý začal střílet také – ale do svých spolupachatelů. Poté bylo vyhozeno několik granátů. Mityska se rozhodl vydat bez boje a začal utíkat vstříc milicionářům. Malý po něm začal střílet, avšak Mityskovo střelné zranění na noze bylo způsobeno zatýkajícími.<sup>123</sup>

V poli zůstal ležet Malým zastřelený Antonín Plichta mladší a jeho těžce zraněný bratr Stanislav Plichta. Mityska se dobrovolně vzdal, ale kam se poděl Ladislav Malý?

Ve většině zdrojů jsem zjistila, že po přestřelce Malý zvedl ruce a odešel k polní cestě, kde nasedl do auta, které ho odvezlo neznámo kam.<sup>124</sup> Stejně vypovídal i příslušník SNB Prodělal z Čáslavic, který se zatýkání přímo účastnil a nakonec byl zavřen, protože „vyzradil tajemství“.<sup>125</sup>

Chvíli po tom, co se Malý „ztratil“, našli milicionáři v poli mrtvolu – byl to Ladislav Malý. Vynesl ji příslušník SNB Solař, který Malého nikdy předtím neviděl. Tato mrtvola byla vyšší, štíhlejší a tmavších vlasů, než Ladislav Malý.<sup>126</sup> Zajímavé je i to, že příslušníci StB pustili MUDr. Klempu k zastřeleným v poli až po několika hodinách, ač byl k dispozici již

---

<sup>121</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 69.

<sup>122</sup> Tamtéž, s. 69.

<sup>123</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babice: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 175.

<sup>124</sup> ZEJDA, Radovan: *Babice*. Třebíč 2001, s. 19.

<sup>125</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 69.

<sup>126</sup> ZEJDA, Radovan. *Babice*. Třebíč 2001, s. 19.

dříve. MUDr. Klempa vypsál úmrtní listy, ale sám si nebyl jistý, zda je agent Malý doopravdy Ladislav Malý.<sup>127</sup>

#### 4.5 Resumé přestřelky

Samotná přestřelka mezi partyzány a zasahujícími agenty trvala přibližně 105 minut. V úkrytu v poli byly nalezeny zbraně – dva samopaly a jedna pistole.

Samozřejmě že i o této akci jsem se v literatuře dočetla o několika rozporuplných informacích. Například několik agentů při hlídkování usnulo, jiní stříleli tak zběsile, že postřelili lidi z vlastních řad – postřelený nadstrážmistr Veselý. Při odjezdu s sebou agenti StB zapomněli vzít granáty, pro které se museli do sídla v Želetavě posléze vrátit.<sup>128</sup>

Velmi mě zaujalo to, proč se pachatelé po útoku vydali prvně do Cidliny a následně do Bolíkovíc. Poté, co Bezpečnost a ostatní složky začaly uzavírat okolí Babic, jimi vytvořené hlídky nebyly nikde vzdáleny více než 7km od místa činu. Kdyby ihned po střelbě útočníci odešli někam jinam, jedním směrem, například k rakouským hranicím, za dobu, než se okolí místa činu uzavřelo, mohli být již za hranicemi státu, nebo minimálně mimo dosah rozestavěných hlídek.

Jako další mě napadá, proč začali milicionáři stavět rozhlednu zrovna u Bolíkovíc? Měli k tomu nějaký důvod, nebo je vedla „policejní intuice“? Všechny tyto zmíněné otázky mě přivádějí k tomu, že akce v Babicích nebyla jen souhrou náhod a unáhleného jednání, ale spíše k tomu, že alespoň něco muselo být domluveno. Nikde jsem ale nenašla ani zmínku o tom, že babické vraždy byly doopravdy naplánovány.

Proč začal Malý střílet na prolétající letadlo? Muselo mu být jasné, že si toho všichni v okolí všimnou a že tím prozradí jejich úkryt. Nenacházím jiné vysvětlení, než že to byl smluvený signál.

---

<sup>127</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 70.

<sup>128</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 180–181.

## 4.6 Nástup StB v Babicích

Všichni zatčení, po událostech v Babicích, byli převezeni agenty StB do budovy dnešní školy v Želetavě. Tam přišlo na řadu „fackovací komando“, které zatčené bilo tak dlouho, dokud se buď nepřiznali, nebo neomdleli. Poté je převezli na krajské velitelství StB v Jihlavě. Hlavním úkolem vyšetřovatelů bylo zlomit babického faráře Drbolu, kterého označili za toho, kdo vraždy naplánoval. Páter Drbola byl ale touto dobou již 14 dní ve vězení. Dalším důležitým úkolem bylo připravit první skupinu obviněných na soud, který se konal již 12. července 1951.<sup>129</sup>

## 4.7 Záhada okolo Ladislava Malého

Osoba Ladislava Malého je v celé babické aféře velmi důležitá a její postavení není dodnes jasné, proto jsem se rozhodla některé nevyřešené otázky okolo jeho osoby více rozebrat.

### 4.7.1 Přežil Ladislav Malý střelbu v poli?

Když přihlédnu k výpovědi MUDr. Klempy, kde jsem zjistila, že druhá mrtvola byla, jak jsem již výše zmiňovala vyšší, měla asi 180 cm, hubenější a straší než Ladislav Malý, který měřil 169 cm. Šlo o prošedivělého muže, nejméně 50 let starého. Malému bylo v té době 41 let. Nesrovnalosti jsou i ohledně oblečení, protože tento mrtvý měl civilní oděv, kdežto Malý nikdy nechodil oblečený jinak, než v kožených kalhotách a tříčtvrtečním černém kabátě.<sup>130</sup>

Velmi důležité je v této souvislosti i svědectví Ludmily Vondráčkové, rozené Plichtové, dcery Antonína Plichty. V publikaci Ludmila byla po zatčení zbytku rodiny odvezena na státní statek v Ploskovicích u Litoměřic. Poté byla přeložena na statek v Trnovanech, rovněž u Litoměřic. Ludmila Vondráčková tvrdí, že se roku 1953

---

<sup>129</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 72.

<sup>130</sup> Tamtéž, s. 70 – 71.



v Litoměřicích setkala s Ladislavem Malým. Údajně ho poznala podle jeho typické chůze a očí. Když on spatřil ji, tak se domnělý Ladislav Malý otočil a ztratil se v davu.<sup>131</sup>

Další důležitou informací je výpověď otce Ladislava, Jakuba Malého. Ten se při převozu autem do Jihlavy, po zatýkání u Bolíkovíc, dal do hovoru s Ludvíkem Stehlíkem starším a ptal se ho, zda neví, co se stalo s jeho synem Ladislavem. Stehlík mu odvětil, že je již dlouho mrtev. Jakub Malý reagoval horoucím smíchem.<sup>132</sup> Smál se, protože věděl, že to není pravda, nebo to byl poslední projev zoufalství? Rovněž i matka Ladislava Malého, která přišla syna identifikovat do márnice, odpověděla, že to není její syn. Svoji výpověď přehodnotila až po přátelské rozmluvě s členy jihlavské StB.<sup>133</sup> Všechny tyto informace mě vedou k tomu, že Malý celou babickou akci doopravdy přežil.

#### **4.7.2 Byl Ladislav Malý členem StB?**

Na tuto otázku jsem bohužel nenašla nikde odpověď. Nejsou žádné přímé důkazy o tom, že by byl Malý členem StB. Domnívám se, že Malý byl jen notorický alkoholik, který na sebe upoutal pozornost několika důležitých lidí. Nevidím totiž důvod, proč by StB nechávala ve svých řadách člověka, který nebyl schopen cokoliv udělat bez podpory alkoholu.

Kdyby členem StB byl, proč by jeho největší protikomunistický odboj bylo postřelené prase a ukradení stranické legitimace? Mohl by si přece dovolit mnohem více, pokud by byl pod záštitou StB. Je ale možné, že toto byl předem promyšlený plán, ve kterém na sebe Ladislav Malý neměl zbytečně upoutávat pozornost a neměl podnikat nic většího, aby odbojáři z jeho okolí až do samotných událostí v Babicích, nepojali podezření o jeho možném angažovanosti u StB.

---

<sup>131</sup> PLICHTA, Alois: *Pravda o Babicích*. Brno 2001, s. 32-37.

<sup>132</sup> PLICHTA, Alois: *Pravda o Babicích*. Brno 2001, s. 72.

<sup>133</sup> Tamtéž, s. 98.

## 4.8 Pieta padlým

Pohřeb zastřelených funkcionářů z babické školy se konal dne 6. července 1951 v Moravských Budějovicích. Pohřbu se zúčastnili i nejvyšší státní, krajští i okresní představitelé – ministr informací a osvěty Václav Kopecký, náměstek ministra vnitra Gríša Spurný, a vedoucí tajemník KV KSČ v Jihlavě, Miroslav Holzbauer. Církevní obřad obstaral páter Jan Podveský z Jaroměřic nad Rokytnou. Poté, co ministr informací a osvěty Václav Kopecký začal mluvit o údajném podílu církevních představitelů na nešťastném osudu právě pohřbených funkcionářů, se P. Podveský i s ministranty urazili a odešli.<sup>134</sup>

---

<sup>134</sup> ZEJDA, Radovan: *Babice*. Třebíč 2001, s. 25.

## 5 Soudní procesy

Po samotné události v Babicích následovalo několik soudních přelíčení, ve kterých bylo odsouzeno mnoho lidí. Významnějším soudním procesům jsem se rozhodla více věnovat v následujících podkapitolách.

### 5.1 Mikyska a spol.

Ačkoliv odhalení partyzánské skupiny kolem Ladislava Malého trvalo velmi dlouho, o to rychlejší bylo jejich souzení. První byli zatčeni 3. července 1951, poslední 5. července. Vyšetřování skončilo 7. července a bylo ihned vypracováno trestní oznámení, 9. července byla zpracovaná obžaloba a 12. července začal soud. Je velmi podezřelé, že za tak krátký čas stihli příslušníci StB zpracovat několika měsíční působení této skupiny, která byla označena jako „Mityska a spol.“<sup>135</sup>

Překvapivě, se dne 10. července sešli Klement Gottwald, Rudolf Slánský, Antonín Zápotocký a Viliam Široký, aby jednali o trestech pro obviněné, ačkoliv soud začal až o dva dny později. Polovině obžalovaných navrhli trest smrti, zbytku tresty neúměrně vysoké a jednalo se i o vystěhování rodin, daleko od míst, kde žili do babických událostí. Vše bylo již rozhodnuto předem. Soud jako takový byl spíš dokončením divadelního představení.<sup>136</sup>

Dne 12. červenec začal soud v jihlavském Dělnickém domě. Na lavici obžalovaných zasedli: Antonín Mityska – ten byl po (údajné) smrti Ladislava Malého označen za vůdce celé skupiny, Antonín Plichta, Drahoslav Němec, František Kopuleť, Božena Kopuleťá, P. Václav Drbola, Ludvík Stehlík st., Jindřich Nahodil, Ladislav Brabenec, Josef Vorlíček, P. František Pařil, Antonín Škrdla, Karel Němec a Alois Roupec. Tato skupina byla složena z vesnických boháčů, dvou kněží, dvou lesníků a několika živnostníků.<sup>137</sup>

---

<sup>135</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 75.

<sup>136</sup> Tamtéž, s. 75.

<sup>137</sup> PLICHTA, Alois: *Pravda o Babicích*. Brno 2001, s 54.

Předsedou senátu byl soudce Dr. Vojtěch Rudý, který soudil například již odbojovou skupinu Hory Hostýnské, nebo protikomunistickou organizaci Světлана. Další soudci byli Dr. Pavel Vítek a Dr. Jaroslav Demczak. Prokurátorem byl Dr. Josef Handl a dělnickým prokurátorem byl Emil Eichler. Soudci z lidu byli Antonín Houf a František Dvořák. Obviněné zastupovali čtyři obhájci, kteří u soudu byli jen formálně.<sup>138</sup>

I u soudního přelíčení se setkáváme s několika nepřesnostmi. Předseda senátu Dr. Vojtěch Rudý nechal Ladislava Malého zemřít dvakrát. Poprvé při přestřelce v polích a podruhé, kdy měl zemřít v nemocnici den po přestřelce. Při této přestřelce nechal zemřít i Stanislava Plichtu, který byl souzen a popraven až v roce 1953. Vidět byla i snaha vmísit se do církevních záležitostí. Soudci tvrdili nesmysly o církevních zákonech a relikviích. Takovým příkladem je, že farář Pařil měl všem aktérům babických vražd pověsit na krk růžence, přičemž všichni věřící a možná i někteří ateisté vědí, že růžence se na krku nenosí.<sup>139</sup>

Hlavní snahou celého soudního senátu bylo označit kněze Pařila a Drbolu a vesnického boháče Antonína Plichtu za hlavní aktéry celé akce. Páter Drbola nemohl o babických vraždách nic vědět, protože byl již 14 dní před nimi zatčen. Plichtovi a P. Pařilovi se snažili přičíst teroristickou akci proti členům KSČ ze dne 6. června, kde měli na faře v Horním Újezdě plánovat jejich zabití a vypálení obydlí.

Štvavou kampaní v tisku a nepřátelskými projevy se podařilo proti babickým vrahům poštvat celou republiku. Na Státní soud přišlo několik dopisů a žádostí, aby byli tito vrazi potrestáni co nejpřísněji. V tom jim soud s radostí vyhověl. Případ byl tak zpolitizován a zmanipulován, že místo spravedlivého posouzení věci bylo provedeno urychlené jednání a byly uloženy mimořádně vysoké tresty s cílem zastrašit obyvatelstvo.<sup>140</sup>

---

<sup>138</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 76.

<sup>139</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babice: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 26.

<sup>140</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 77.

V sobotu 14. července byly vyneseny rozsudky Státního soudu. Všichni byli uznáni vinnými. Někdo byl obviněn z velezrady, někdo ze sabotáže, nebo z pokusu o vraždu či z vraždy. Sedm obviněných - P. Václav Drbola, P. František Pařil, Antonín Mityška, Drahošlav Němec, Antonín Plichta, Antonín Škrdla a František Kopuleť, bylo odsouzeno k trestu smrti. Karel Němec a Alois Roupec dostali trest doživotí a zbylých pět velmi vysoké tresty odnětí svobody. Ladislav Brabenec byl odsouzen na 25 let vězení, Jindřich Nahodil na 23 let, Josef Vorlíček na 22 let, Ludvík Stehlík byl odsouzen na 20let a Božena Kopuleťá rovněž na 20 let. Majetek všech odsouzených byl zkonfiskován. Všem byla odebrána občanská práva a přeživším uloženy peněžité tresty.<sup>141</sup>

Již 15. července 1951 bylo v biskupském oběžníku otištěno prohlášení brněnského biskupa Karla Skoupého, kde se negativně vyjadřuje k tomu, že jejich dva kněží se propůjčili k tak hrůznému činu. Je ale divné, že by o této události měl Skoupý nějaké informace. Byl totiž toho času v internaci. Vyskytují se zde i informace, že měl podepsat čistý list, na který byl tento text posléze dopsán.<sup>142</sup>

Rozsudky o všech obžalovaných byly potvrzeny dne 1. srpna 1951 Nejvyšším soudem. Popravy se začaly vykonávat na dvoře krajské věznice v Jihlavě dne 3. srpna 1951 v ranních hodinách. Tělesné pozůstatky popravených byly zpopelněny a uloženy v Brně na Ústředním hřbitově. Samozřejmě na utajeném místě.<sup>143</sup>

## 5.2 Soudní procesy s babickými pomahači

Další soud probíhal od 13. do 15. listopadu 1951 v Třebíči. Byl to proces s osobami, které poskytovali údajnými vrahům například pomoc, ubytování nebo jídlo. Do této skupiny patřili Bohumil Krátký, František Kříž, Ladislav Roupec mladší, Jan Pánek ze Šebkovic, František

---

<sup>141</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 78.

<sup>142</sup> Tamtéž, s. 79.

<sup>143</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babice: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 215.

Berka, Ludvík Stehlík mladší, Josef Jeřábek, Bohumil Dvořák, Josef Pánek, Karel Vodička, Stanislav Žákovský, Jan Pánek z Popovic, Anna Rejlová, Helena Nestrojilová, Ladislav Ježek a Jakub Malý. V čele této skupiny byl P. Jan Bula, který se s mnohými odsouzenými nikdy ani neviděl. Všichni byli obviněni z toho, že kdyby zavčas upozornili bezpečnostní orgány, mohlo se babickým vraždám předejít. V tomto procesu byl k trestu smrti odsouzen jen P. Jan Bula, zbytek obžalovaných dostal nepřiměřeně vysoké tresty odnětí svobody.<sup>144</sup> P. Jan Bula byl popraven v Jihlavě na vycházkovém dvoře věznice roku 1952. Bohumil Krátký byl odsouzen k doživotnímu trestu odnětí svobody. František Kříž a Ladislav Roupec mladší dostali každý trest 25 let vězení, Jan Pánek ze Šebkovic 23 let, František Berka 22 let, Ludvík Stehlík mladší 21 let a Josef Jeřábek 20 let. Bohumil Dvořák, Karel Vodička a Stanislav Žákovský byli odsouzeni každý na 18 let vězení, Jan Pánek z Popovic na 16 let, Josef Pánek ze Šebkovic na 15 let, Anna Rejlová na 13 let, Drbolova hospodyně Helena Nestrojilová na 11 let, Ladislav Ježek na čtyři roky a Jakub Malý na dva roky vězení.<sup>145</sup>

Jakub Malý dostal nízký trest i přes to, že mu bylo prokázáno, že svému synu Ladislavovi dal pistoli, a i když věděl, kde pobývá, místo jeho pobytu Bezpečnosti neoznámil. Po jednom roce vězení byl podmíněčně propuštěn a během toho roku, který strávil ve vězení, ho agenti StB vozili na víkendy domů. Karlu Vodičkovi, který s Jakubem Malým pobýval ve věznici StB, Malý řekl, že pokud ho odsoudí na více než dva roky, prozradí, jak vše doopravdy bylo.<sup>146</sup> Co tímto prohlášením Malý myslel, to se zřejmě nikdy nikdo nedozvěděl.

Třetí část procesů se konala v prosinci 1951 v Jihlavě. Tam bylo odsouzeno 6 osob. Miloslav Hlouch byl odsouzen na 25 let vězení, František Vejmelka na 20 let, Josef Vejmelka

---

<sup>144</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 207.

<sup>145</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 82.

<sup>146</sup> Tamtéž, s. 82.

na 15 let, Václav Vejmelka na 5 let, Jaroslav Václavek na 4 roky a Václav Machovec na 9 měsíců vězení.<sup>147</sup>

Čtvrtá a pátá část skupiny byla souzena ve Znojmě v březnu 1952. Zde bylo odsouzeno 31 osob a tresty se pohybovaly v rozmezí od 8 do 25 let vězení.<sup>148</sup>

Šestá skupina byla souzena v Jihlavě v dubnu, sedmá rovněž v Jihlavě, ale až v květnu. Dohromady zde bylo odsouzeno 12 osob s tresty byly v rozmezí od 7 do 22 let vězení.

### 5.3 Gustav Smetana a spol.

V květnu 1952 přišli na řadu lidé z okolí Gustava Smetany, se kterými se již známe z protikomunistické organizace Lenka – Jih a poté ze skupiny právě kolem Gustava Smetany. Tato skupina byla souzena v Moravských Budějovicích. Smetana se k tomuto soudu dostavil bez zubů, se zlomenými žebry a podstatně hubenější, protože nedostával jídlo a pití. Tento stav byl následek odmítnutí přiznání viny během výslechů agenty StB. Při tomto výslechu měl Smetana svázané ruce a na očích pásku. Když všichni odešli z místnosti, kde probíhal výslech, snažil se vyprostit a uvolnil si pásku z očí. Ve vedlejší místnosti viděl přecházet Majora Vaška, v tu chvíli mu došlo, že jeho spolupracovník byl agent StB a že je veškeré zapírání a zatajování naprosto zbytečné. Při dalším výslechu Gustav Smetana vše přiznal.<sup>149</sup>

Podobná situace byla i u P. Jana Podveského. Ten byl při výsleších rovněž přemlouván všemi možnými i nemožnými způsoby, aby se přiznal. Jenže on se doopravdy ničeho protistátního nedopustil, pouze své přátele varoval před Ladislavem Malým, kterému nedůvěřoval. Celá obžaloba proti P. Janu Podveskému byla podvrh a usvědčen byl na základě naučených odpovědí Gustava Smetany. Všichni obžalovaní vypovídali podle naučených

---

<sup>147</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 209.

<sup>148</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 209.

<sup>149</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 83.

dialogů, které připravili vyšetřovatelé StB. Většinou byli obžalovaní tak vysíleni, nebo dobiti, že během konečné výpovědi jim nezáleželo na tom, co vlastně říkají.<sup>150</sup>

Po soudu Smetana plakal a omlouval se P. Podveskému za to, že vypovídal proti němu, protože mu agenti StB slíbili, že nedostane trest smrti. Lhali.<sup>151</sup> V tomto procesu byli odsouzeni Gustav Smetana a Jaroslav Melkus k trestu smrti, Josef Černohous k trestu doživotního vězení, Bedřich Pánek na 25 let vězení, Josef Masařík na 24 let, Jan Nevoral na 23 let, František Dvořák na 20 let, Antonín Bulíček na 19 let, Jan Nečas na 17 let, P. Jan Podveský na 15 let, Karel Suchna na 14 let a P. Jan Opletal na 12 let vězení. Došlo samozřejmě ke konfiskaci majetku, k peněžitým trestům a ztrátě občanských práv na dobu 10 let.<sup>152</sup>

Další rozsudky byly vyneseny v Jihlavě. Přesně tedy 23. května 1952, 3. června 1952 a 4. června 1952. Poté 25. června 1952 v Brně a 30. června 1952 opět v Jihlavě.

#### **5.4 Stanislav Plichta**

Poslední proces v kauze Babice se konal 10. února 1953 v Praze. Jediným obžalovaným byl Stanislav Plichta. Byl odsouzen k trestu smrti. Do vězeňské nemocnice v Praze byl přijat 3. února 1953. Jeho zdravotní stav se za poslední dva roky nezměnil, dolní polovinu těla měl nepohyblivou a 16 měsíců měl zavedený katetr. Před soudní senát musel být přinesen. Jeho poprava byla také velmi složitá. Museli jej na popraviště vynést, vysadit a podržet.<sup>153</sup>

#### **5.5 Výsledek soudních procesů**

Celková bilance odsouzených v rámci případu Babice je hrozivá. V jedenácti případech byl vyneset trest smrti, čtyřikrát byl udělen trest doživotí a 69 odsouzených si mělo dohromady odpykat 1048 roků vězení. Všem odsouzeným propadl majetek ve prospěch státu, po odpykání tretu měli zákaz pobytu v místě původního bydliště, byly jim uděleny finanční tresty

---

<sup>150</sup> Tamtéž, s. 84.

<sup>151</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 83.

<sup>152</sup> Tamtéž, s. 83.

<sup>153</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 218.



– které odsouzení ve většině případů nebyli schopni zaplatit a museli si tedy odpykat nějaký čas ve vězení navíc, ztratili občanská práva a museli zaplatit náhradu soudního řízení a obhajoby.<sup>154</sup>

---

<sup>154</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 86.

## 6 Osud rodiny Plichtovy

Pozoruhodný je osud rodiny Plichtovy a to nejen té, která žila v Šebkovicích. Šebkovičtí muži z rodiny nejstaršího Antonína byli zabiti a ženy byly poslány pracovat na státní statek do Ploskovic u Litoměřic. Rodina Plichtova žijící ve Znojmě v čele s bratrem Antonína, Stanislavem Plichtou, byla postižena také. Stanislav starší i mladší byli oba odsouzeni k nuceným pracím v dolech v Jáchymově - starší na dva roky a mladší na 10 let. Jeho nejmladší syn Bohumil s manželkou utekli z Československa. Druhý bratr Antonína, František Plichta, který žil s rodinou rovněž ve Znojmě, byl odsouzen na 25 let, jeho žena vystěhována do obce Práche, do starého domu, který musela se třemi malými dcerami obhospodařovat. Při bouři se však zřítily zeď a dvě dcery pod sutinami zemřely. Bratranec Antonína Plichty, Antonín ze Šebkovic, byl odsouzen na 5 let vězení. Druhý bratranec Jaroslav, který žil v Dobšicích, byl také poslán na 10 let do uranových dolů v Jáchymově.<sup>155</sup>

Již před babickými událostmi se vydala paní Plichtová, manželka Antonína Plichty do lesů, kde se několik dní ukrývala. Manžel jí slíbil, že až bude po všem, tak si pro ni přijde. Po dvou týdnech na útěku a dvou týdnech na stanici StB v Hluboké ulici v Jihlavě, skončila ve vyhnanství, naštěstí také na státním statku v Ploskovicích jako její dcera.<sup>156</sup>

Paní Ludmila Plichtová měla problémy s psychikou. Po nemoci, útěku a vyšetřování toho na ni bylo moc. Z těchto událostí se Ludmila Plichtová již nikdy nevzpamatovala, nepomohla jí ani léčba na psychiatrii.<sup>157</sup>

---

<sup>155</sup> PLICHTA, Alois: *Pravda o Babicích*. Brno 2001, s 76–83.

<sup>156</sup> NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008, s. 212.

<sup>157</sup> Tamtéž, s. 213.

## 7 Život v Babicích po Babicích

Život v Babicích musel i přes tuto tragickou událost pokračovat. Dne 29. července 1951 se konaly nové volby do Místního národního výboru. Předsedou jednomyslně zvolili Františka Bláhu, který se ale svého předsednictví dobrovolně vzdal a nechodil ani k volbám. Takové chování bylo ve své době velice troufalé, avšak jemu bez problému procházelo.<sup>158</sup>

Druhého září 1951 byla v babické škole náměstkem ministra školství a vědy odhalena pamětní deska.<sup>159</sup> V této budově je umístěn obecní úřad obce i v dnešní době.

Babická událost ale chod vesnice i život lidí v ní, vlastně v celém kraji, velmi ovlivnila. Všichni měli strach. Věděli, že jakékoliv podezřelé chování může otočeno a použito jako záminka proti nim. Jediný, kdo z celé situace těžil, byla komunistická strana. Obětovali tři bezvýznamné funkcionáře a díky tomu odstranili a zdiskreditovali největší autority v kraji. Komunistům se podařilo pošpinit i církevní představitele, čímž se zbavili dalšího nepřítele.<sup>160</sup> Po odstranění vesnických boháčů se kupředu posunula kolektivizace a zakládání JZD v Moravskobudějovickém regionu. Roku 1952 bylo založeno jedno jednotné zemědělské družstvo v Babicích a druhé v sousední Cidlině.<sup>161</sup>

Roku 1953 přichází do Babic nový duchovní, P. Alois Kovář, který tam působil až do roku 1972, poté byl přeložen do Doubravníku u Tišnova.<sup>162</sup>

Roku 1961 v Babicích odstartovala oprava kostela, která začala výměnou střechy. V roce 1968 do babického kostela Nejsvětější Trojice přivezli nové zvony, které byly zhotoveny ve Žďáře nad Sázavou a do Babic byly dovezeny dne 22. září.

Roku 1968 případ Babice opět ožil. Příbuzní popravených se snažili o soudní rehabilitaci. Ta byla ale zamítnuta a rehabilitace dosáhli až po revoluci v roce 1989.<sup>163</sup> V roce

---

<sup>158</sup> PLICHTA, Alois: *Pravda o Babicích*. Brno 2001, s. 88.

<sup>159</sup> CHŇOUPEK, Petr: *Babice Bolíkovice*. Třebíč 2002, s. 92.

<sup>160</sup> JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině*. Jihlava 2001, s. 113.

<sup>161</sup> Tamtéž, s. 113.

<sup>162</sup> CHŇOUPEK, Petr: *Babice Bolíkovice*. Třebíč 2002, s. 92.

<sup>163</sup> Tamtéž, s. 96.

1974 byla zahájena stavba kulturního domu, který dodnes nese jméno zavražděného Tomáše Kuchtíka.<sup>164</sup>

V roce 1976 byl do čela Místního národního výboru zvolen Miloslav Vecheta, který byl ve vedení obce do roku 2014. Následně jej ve funkci starosty obce vystřídala paní Petra Černá, která je v Babicích starostkou dodnes.<sup>165</sup>

---

<sup>164</sup> CHŇOUPEK, Petr: *Babice Bolíkovice*. Třebíč 2002, s. 93.

<sup>165</sup> Tamtéž, s. 94.

## 8 Co se psalo o Babicích

Komunistická propaganda této události skvěle využila. Ihned po případu začaly vznikat monografie, které se Babicemi zabývaly. Obratem, v roce 1951, napsal Jaroslav Opavský knihu *Babice*, která byla zpracována z publikovaných novinových článků. I v této knize najdeme několik nesrovnalostí.

Další kniha je dílem Oty Holuba z roku 1981 a jmenuje se *Vlčí komando*. Ta je pokusem o pravdivé historické zdokumentování. I zde ale musíme brát v potaz to, že prošla stranickou cenzurou a možná i kvůli této cenzuře se v knize nachází několik nesrovnalostí. Obě knihy jsou psány „na zakázku“ komunistické strany, proto zde nenajdeme pohledy lidí, kteří nebyli straníky.

Po pádu komunistického režimu byla napsána například kniha Radovana Zejdy *Babice 1951* z roku 2001, nebo kniha Lud'ka Navary *Mlynáři od Babic* z roku 2008. V knize *Mlynáři od Babic* nenajdeme pouze informace k babickému případu, ale i zmapovanou situaci během kolektivizace.

Nutné je zmínit i publikace, ve kterých se babickému případu věnují pouze v rámci kapitol a ne jako hlavnímu tématu celé knihy. Zde lze hovořit o knize Aleny Jakubičkové *Komunismus na Vysočině* z roku 2001, nebo o knize Karla Jecha *Kolektivizace a vyhánění sedláků z půdy* z roku 2008.

O babickém případě se napsalo i mnoho novinových článků. Nejznámější byly ty v Rudém právu. Po několika letech, přesněji v letech 1998–1999, se o Babicích psalo v Horáckých novinách, kde se rovněž snažili o popsání a seznámení čtenářů s tím, co se stalo.

Na motivy babického případu byl natočen i jeden díl ze seriálu Třicet případů majora Zemana, který byl nazván, *Vrah se skrývá v poli*. Příběh je z roku 1953 a odehrává se ve vsi Plánice. I tady je realita mírně změněná. Musíme zde ale počítat s fantazií dramaturgů a scénáristů a také přihlídnout k tomu, v jaké době byl seriál natočen.

## **Závěr**

Cílem práce byla snaha zmapovat historické pozadí a situaci po druhé světové válce, po nástupu komunistické strany a po vzniku odbojových skupin, na Moravskobudějovicku. Dále jsem se snažila lépe popsat a rozebrat vraždy v Babicích z roku 1951, které s touto historickou situací úzce souvisejí. Snažila jsem se porovnat rozporuplnosti informací v pramenech a literatuře, které se předchozími událostmi zabývají.

Historická situace a pozadí je lehce zjištělné. Podstatně horší to bylo se samotným případem. Jediné, čím jsem si po vypracování své práce jistá, je to, že pravdu se nikdy nikdo nedozví. Hlavní účastníci jsou mrtví a jejich děti, nebo blízcí o tom nechtějí mluvit. I když od tohoto případu uběhlo již více než šedesát let, ani dnes se v Babicích k tomuto tématu nikdo nevyjadřuje a každý raději mlčí. Hned po událostech byla vesnice rozdělena na dva tábory – jedni to považovali za sprostou vraždu a druzí tvrdili, že si za to funkcionáři MNV mohou sami. Mnoho lidí se z vesnice odstěhovalo dobrovolně, nebo byli postupně vytlačeni.

Dodnes si pokládám otázku, proč tito ostřílení odbojáři uvěřili někomu, jako byl Ladislav Malý. Další otázkou je, zda byly události v Babicích naplánovány předem a pokud ano, z jakého důvodu byla k akci zvolena tak malá víska? Při pročítání soudních rozsudků mi však přecházel mráz po zádech, protože za pouhé poskytnutí místa k přespání pro odbojáře, byly uděleny tresty ve výši několika desítek let.

Přesto, že nebylo cílem mé práce hledání pravdy ohledně případu v Babicích, čekala jsem, že si na dané události vytvořím vlastní názor. Uvědomuji si, že některé dílčí závěry v rámci rozebíraných nesrovnalostí v práci si navzájem odporují. Avšak ani po prostudování poměrně velkého počtu pramenů a literatury nejsem schopná si vytvořit konečný závěr o událostech v babické škole.

Práci bych ráda zakončila přáním, aby se na takovéto události nezapomínalo, i když se celé okolí zapomenout snaží.

## **Prameny a literatura**

### **Prameny**

Archiv bezpečnostních složek, vyšetřovací spisy:

V-1645 Brno, Mityska a spol.

V-1645 Brno, Jan Bula a spol.

V-1588 Brno, Gustav Smetana a spol.

V-1584 Brno, Stanislav Plichta

### **Literatura**

HERZÁN, Martin: *Jihlava ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Jihlavě 1945-1990*. Jihlava 2011.

HERZÁN, Martin: *Třebíč ve spárech StB: historie tajné policie KSČ v Třebíči 1945-1990*. Třebíč 2012.

HOLUB, Ota: *Vlčí komand*. Praha 1981.

JAKUBÍČKOVÁ, Alena: *Komunismus na Vysočině*. Jihlava 2001.

JANOUSEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001.

JANÍK, Vlastislav: *Operace Spelter Lenka-Jih*. Praha 2008.

JECH, Karel: *Kolektivizace a vyhánění sedláků z půdy*. Praha 2008.

KAPLAN, Karel: *Československo v letech 1948-1953*. Praha 1991.

NAVARA, Luděk – KASÁČEK Miroslav: *Mlynáři od Babic: nová fakta o osudovém dramatu padesátých let*. Brno 2008.

OPAVSKÝ, Jaroslav: *Babice*. Praha 1951.

PLICHTA, Alois: *Pravda o Babicích*. Blansko 2001.

*Západní Morava: Vlastivědný sborník*. V Brně: Muzejní a vlastivědná společnost, 1997.

ZEJDA, Radovan: *Babice*. Třebíč 2001.

## Přílohy

### Kdo byl kdo

#### P. Jan Bula

Narodil se 24. června 1920 v Lukově nedaleko Moravský Budějovic,<sup>166</sup> dnešní okres Třebíč. Navštěvoval reálné gymnázium v Moravských Budějovicích a po jeho absolvování studoval v Brně. 29. července 1945 byl vysvěcen na kněze<sup>167</sup> a stal se kaplanem v Horním Újezdě a Rokytnici. Po rozpuštění Orla 1948 se stal v Rokytnici nad Rokytnou vzdělavatelem, kvůli čemuž byl velmi oblíbený u farníků a to především u mládeže. V roce 1951 ho navštívil jeho spolužák z gymnázia, Ladislav Malý, který ho oklamal historkou o převozu arcibiskupa do zahraničí. Vzhledem k tomu, že P. Bula znal odbojové skupiny ve svém okolí, nepřišlo mu na této informaci nic podezřelého. Když ale prokoukl a projevil Malému nedůvěru, byl 30. dubna 1951 zatčen a v listopadu téhož roku v Třebíči odsouzen k trestu smrti za velezradu, vyzvědačství a pokusy o sabotážství.<sup>168</sup> Poprava se konala v Jihlavě, dne 20. května 1952.<sup>169</sup>

#### P. Václav Drbola

Narodil se 16. října 1912 ve Starovičkách, okres Hustopeče. V Hustopečích navštěvoval gymnázium a poté vstoupil do aluminátu v Brně. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1938.<sup>170</sup> Do Babic přišel P. Drbola z Bučovic, kde byl kaplanem a byl činným v křesťanských hnutích, proto se v Babicích rychle sžil s místním obyvatelstvem. V Babicích mu pomáhal převážně Antonín Plichta. P. Drbola věděl o ilegálních schůzkách partyzánů a občas se jich sám účastnil a pomáhal s jejich úkrytem.<sup>171</sup> Protikomunistický odboj se v okolí Babic formoval již

---

<sup>166</sup> Archiv bezpečnostních složek, V-1645 Brno, Mityska a spol., str. 1

<sup>167</sup> MIKULÁŠEK, Jiří: *Sejdeme se v nebi: životní příběh mladého kněze Jana Buly*. Brno 2003, s. 5-6.

<sup>168</sup> Archiv bezpečnostních složek, V-1645 Brno, Mityska a spol., str. 3a

<sup>169</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s.98.

<sup>170</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*, Třebíč 2001, s. 97.

<sup>171</sup> NAHODIL, Jindřich: *Obětí komunistické zvěle, Popraveným z okresu Třebíč v letech 1951 – 53*, Třebíč 1996, s. 10.



od roku 1948.<sup>172</sup> Páter Václav Drbola byl zatčen 17. června 1951 po tom, co přerušil kontakt a spolupráci s Ladislavem Malým.<sup>173</sup> Odsouzen byl 14. července v Dělnickém domě v Jihlavě k trestu smrti. Trest byl vykonán 3. srpna, tělo bylo zpopelněno a ostatky uloženy tajně v Brně, na Ústředním hřbitově.<sup>174</sup> Roku 2010 byl vydán souhlas České biskupské konference k zahájení beatifikačního řízení a v roce 2011 byl udělen souhlas v Římě k zahájení beatifikačního řízení s P. Václavem Drbolou, které bylo připojeno k beatifikačnímu procesu Jana Buly.<sup>175</sup>

### **P. František Pařil**

Narozen 21. ledna 1911 ve Vidoníně, okres Velké Meziříčí. Navštěvoval gymnázium v Tišnově a bohosloví v Brně. Na kněze byl vysvěcen dne 5. července 1937, poté byl kaplanem v Boskovicích. Od 1. července 1948 byl farářem v Horním Újezdě, kde byl velký církevní vliv. P. Pařil věděl o místním protikomunistickém odboji a několikrát se účastnil schůzí.<sup>176</sup> P. Pařil se scházel s Antonínem Mityskou z Horního Újezda. V noci z 24. na 25. června 1951 přivedl Mityska k P. Pařilovi svého kamaráda Ladislava Malého a Antonína Plichtu, oba je dobře znal, tak jej velmi překvapilo, že přišli ozbrojeni. Tito muži z fary poté odešli za plněním dalších úkolů. Páter František Pařil byl zatčen dne 3. července 1951.<sup>177</sup>

### **František Kopuleť**

Narodil se 4. dubna 1913 v Týně u Třebíče, kde navštěvoval Hospodářskou školu. Po které chtěl vstoupit do armády. Při práci na pile si ale uřízl prsty na ruce, takže z jeho armádního snu sešlo. Nakonec se stal hajným v Heralticích, kde se zapojil do protinacistického a

---

<sup>172</sup> CHŇOUPEK, Petr: *Babice – Bolíkovice*, Třebíč 2002, s. 90.

<sup>173</sup> ZEJDA, Radovan: *Babice 1951*, Třebíč 2001, s. 83.

<sup>174</sup> NAHODIL, Jindřich: *Obětmi komunistické zvěře, Popravenými z okresu Třebíč v letech 1951 – 53*, Třebíč 1996, s. 11.

<sup>175</sup> CHŇOUPEK, Petr: *Babice – Bolíkovice*, Třebíč 2012, s. 8.

<sup>176</sup> NAHODIL, Jindřich: *Obětmi komunistické zvěře, Popravenými z okresu Třebíč v letech 1951 – 53*, Třebíč, 1996, s. 12.

<sup>177</sup> <http://www.ustrcr.cz/cs/frantisek-paril>, [cit. 20. 11. 2015].

protikomunistického odboje. Za druhé světové války ukrýval parašutisty ze skupiny Spelter s radiostanicí, která udržovala styk s Londýnem. Začátkem dubna 1951 se k němu ukryl i Ladislav Malý, údajný kapitán CIC, ze kterého se nakonec podle některých informací stal agent StB. Kvůli tomuto a nálezům několika zbraní, byl 28. dubna 1951 byl František Kopuleť zatčen.<sup>178</sup>

### **Jaroslav Melkus**

Narodil se 14. dubna 1901 v Lukově, kde navštěvoval obecnou školu. Po té nastoupil na gymnázium v Moravských Budějovicích, které nedokončil kvůli smrti otce, po níž musel převzít hospodářství. Vyučil se mlynářem a převzal rodinný mlýn, kde Melkusovi žili již několik pokolení. Po vojně v Nitře se přestěhoval do vedlejších Vícenic. Aktivně působil ve skupině Lenka – Jih a stal se členem Smetanovy odbojové organizace. Zatčen byl 2. května 1951 za tak zvanou protistátní činnost.<sup>179</sup>

### **Antonín Mityska**

Narodil se 4. května 1927 v Horním Újezdě, kde si odchodil obecnou školu. Měšťanku navštěvoval v Jaroměřicích nad Rokytnou a po té se ujal hospodářství, protože mu zemřel otec. Po druhé světové válce se stal kostelním hospodářem a staral se o kostel. Po roce 1948 jeho hospodářství postihli vysokými dodávkami a pokutami a kvůli neustálému nedostatku pracovních sil dokonce přemýšlel o tom, že opustí zemi. V květnu 1951 se rozhodl přejít do ilegality a následně se seznámil s Ladislavem Malým. Zatčen byl 3. července 1951 v žitném poli u Bolíkovíc, kde byl střelen do nohy.<sup>180</sup>

---

<sup>178</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 101.

<sup>179</sup> Tamtéž, s. 102.

<sup>180</sup> Tamtéž, s. 99.

## **Drahoslav Němec**

Narodil se 2. května 1931 ve Veverce u Rokytnice nad Rokytnou, kde navštěvoval obecnou školu. Po té přešel na měšťanskou školu do nedalekého Předína a nakonec se vyučil stavebním zámečníkem. Po škole nastoupil do zaměstnání v Jihlavě a stal se členem Aeroklubu. Byl nespokojený s omezováním svobody po roce 1948 a chtěl emigrovat, což se mu nepovedlo. Poté co se u něj objevil Ladislav Malý, začal mu bezmezně důvěřovat. Zatčen byl 1. května 1951.<sup>181</sup>

## **Antonín Plichta**

Narodil se 3. ledna v Šebkovicích, kde jako nejstarší syn převzal hospodářskou usedlost. Jako mladý dezertoval z rakousko-uherské armády a od roku 1917 do konce války se ukrýval v různých částech Vysočiny, převážně v lesích. Za druhé světové války byl členem organizace Lenka – Jih a ukrýval parašutisty ze skupiny Spelter. Po válce se stal předsedou zemědělské komise, předsedou Národního výboru v Šebkovicích a dostal vyznamenání za chrabrost. Po toce 1948 byl zbaven všech funkcí a hrdě se postavil do čela protikomunistických organizací. S kamarády připravoval organizovaný odpor. Do jejich skupiny ale pronikli i členi StB. Antonín se ale zatčení podezřele vyhnul. Nakonec se spřátelil s Ladislavem Malým a po několika násilných akcích byl 3. července 1951 zatčen.<sup>182</sup>

## **Antonín Plichta ml.**

Narozen 8. listopadu 1929 v Šebkovicích, kde navštěvoval obecnou školu. Na měšťanskou školu docházel do Jaroměřic nad Rokytnou a po jejím ukončení pracoval doma v hospodářství. Poté, co jeho otec utekl před zatčením, musel s bratrem pracovat v Jaroměřicích na cihelně. Nakonec však sám 28. června opustil dům a ukrýval se po lesích a

---

<sup>181</sup> JANOUŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 103.

<sup>182</sup> Tamtéž, s. 104.

posléze se připojil k Ladislavu Malému. Dne 3. července byl smrtelně postřelen v žitném poli u Bolíkovíc.<sup>183</sup>

### **Stanislav Plichta**

Narodil se 16. listopadu 1931 v Třebíči. Obecnou školu navštěvoval v Šebkovicích a poté odchodil několik semestrů gymnázia v Moravských Budějovicích, to ale nedokončil a pracoval doma v hospodářství. Poté, co jeho celá rodina odešla z domu, připojil se k otci. Seznámil se s Ladislavem Malým a dne 3. července 1951 byl postřelen a zasažen do páteře v poli u Bolíkovíc. Do Brněnského vězení byl převezen z třebíčské nemocnice. Z Brna byl nakonec převezen do Prahy, kde byl odsouzen a popraven.<sup>184</sup>

### **Gustav Smetana**

Narodil se 23. srpna 1907 v Jakubově a základní školu navštěvoval ve vedlejší Litohoři. Po ukončení se vyučil kovářem. Byl velitelem protikomunistické organizace, do které patřil například ještě Antonín Plichta starší ze Šebkovic, Jaroslav Melkus z Vícenic, Leopold Filipický z Litohoře, Jan Nevoral z Vranína a další.<sup>185</sup> Skupina vlastnila zbraně, které ukrývala v lese Kosová. Ty byly po příkazu agenta CIC, jehož krycí jméno bylo „Pavel“ převezeny k Čáslavicím.<sup>186</sup> Tam se nacházela i vysílačka ukrytá ve starém lomu. Tuto skupinu odhalila StB a Smetana byl zatčen 30. dubna 1951.<sup>187</sup>

### **Jakub Malý**

Otec Ladislava Malého, vrchní strážmistr SNB, narozen 14. července 1885 v Černíně, okres Znojmo. Poté se s manželkou Hedvikou, rozenou Jourovou, přestěhoval do Staře, okres Třebíč, kde se jim narodil syn Ladislav. Jakub pocházel ze zámožné rodiny. Za několik let se

---

<sup>183</sup> Tamtéž, s. 106.

<sup>184</sup> Tamtéž, s. 105.

<sup>185</sup> Archiv bezpečnostních složek, Vyšetřovací spis V – 1588 Brno, Gustav Smetana a spol., str. 8.

<sup>186</sup> Archiv bezpečnostních složek, Vyšetřovací spis V – 1588 Brno, Gustav Smetana a spol., str. 7.

<sup>187</sup> JANOÚŠEK, Pavel: *Případ Babice*. Třebíč 2001, s. 108.

přestěhoval i s rodinou do obce Kojetice na okrese Třebíč a Jakub začal sloužit na stanici bývalého četnictva. Roku 1940 se přestěhoval do Stařče, dům ve Znojmě prodal a peníze za něj různě utratil.<sup>188</sup> Jejich syn netrpěl nouzí, měl vše, na co si vzpomněl – to asi také vedlo k utvoření charakteru Ladislava Malého. Ten se projevoval jako rváč a piják.<sup>189</sup> Přesto že byl Jakub proti KSČ, po únoru 1948 do této strany vstoupil, ale neplnil povinnosti člena strany, neúčastnil se schůzí a přátelil se s bývalými socialisty. Kvůli tomu všemu byl na konci roku 1950 ze strany vyloučen.<sup>190</sup> Poté, co jeho syn emigroval do zahraničí, byl nepřístupný, stal se z něj zlý a nevrlý člověk a okolí na něj zanevřelo.<sup>191</sup>

---

<sup>188</sup> Archiv bezpečnostních složek, V- 1645 Brno, Mityska a spol., str. 63

<sup>189</sup> Tamtéž, s. 63.

<sup>190</sup> Archiv bezpečnostních složek, V- 1645 Brno, Mityska a spol., str. 64

<sup>191</sup> Archiv bezpečnostních složek, V- 1645 Brno, Mityska a spol., str. 65

## Resumé

The aim of this work was compared conflicts between founts and literatures, which concerned incidents in Babice. The biggest differences were between literature published in the time of communistic domination and literature published after the year 1990. The Book written by Ota Holub *Vlčí komando* has more different information against the book written by Pavel Janoušek *Případ Babice* and the book written by Luďek Navara *Mlynáři od Babic*. I found out during go over founts and literatures, that the true of this case, nobody not find. This case has many secrets, which remain unresolved to this day. Because the main people of this case are death and nobody else don't talk about it.